THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S. E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman Street, S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 11 JUNE 15, 1926 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

SINGULAR LOVE

> Behold what manner of love the Father hath bestowed upon us, that we should be called the sons of God!
>
> —I John 3:1.

Behold!

What marvelous love was bestowed upon us!

No cold, matter of fact statement it is which the apostle here makes before the church of all ages; rather must we conceive of it as a shout of ecstacy pressed from the author's heart under the influence of an over-mastering emotion. Rapt out of himself and elevated above the reach of ordinary, natural perception, caught up in the sphere of heavenly and spiritual mysteries, he beckons the church to come with him and to contemplate these heavenly joys....

Behold what manner of love the Father hath bestowed upon us!

Sons of God we are called!

Nay, the full implication of this marvelous truth has not yet been revealed; the term: "sons of God" is still pregnant with possibilities that shall not be fully realized until the day when we shall see Him as He is. But potentially and in spiritual principle and in Jesus Christ our Lord we are all we ever shall be. For now we are sons of God....

What unspeakable glory!

There is in the divine family of the ever blessed Trinity one Son. In Him dwells all the fulness of the Godhead perfectly, infinitely, unfathomed and inexhaustible. Father's life is His life, Father's power His power, Father's glory His glory, Father's mind His mind, Father's will His will. He knows the Father as He is known by Him; He loves the Father as He is loved by Him; He is the perfect effulgence of Father's glory, the express image of His person and He lives with Father, in His bosom in everlasting, infinite, perfectly intimate and confidentially friendly communion of unblemished love....

To be called sons of God is to be called after Him!

Not, indeed, as if we should ever be or aspire after being God even as the Son of God. The essential difference between God and us, between Creator and creatures, between the Infinite and the finite, between the Son and the brethren of Jesus Christ shall never be removed. But even so and barring all Pantheism which is of the Evil One, strictly maintaining the eternal distinction between the ever blessed God and His creaturely children, the fact remains that we do not over-estimate the glory and the marvel of love the apostle has in mind if we state the matter thus, that to be called sons of God is to be called after the Only Begotten of the Father....

To be sons of God implies that also we, though it be in creaturely measure partake of Father's life, of Father's glory, of Father's love. It signifies that we are His own and that He manifests the glory of His image also thru us. It means that God's mind and heart and will and all that is within Him is motivated by the living power of a father's love toward us so that His thoughts over us are ever paternal thoughts, the counsel of His will is dominated by fatherly love, the desires of His heart are paternal longings to bless and glorify us, to have us with Him in everlasting light of bliss and press us in heavenly glory at His bosom. It means that our mind and will and heart are dominated by this over-powering influence of a son's love toward Him, so that we think as sons, will as sons, love and long as sons to walk in Father's light, to know Him as we are known, to see Him face to face and to rejoice forever in the secret communion of His covenant-friendship....

To be called sons of God means that God calls us such; that He operates within our hearts until we call ourselves such, crying: Abba, Father; and that He will so fill us with His own life and so impress upon us the glorious image of His Son, that presently all the world will be compelled to call us children of the Most High...

To be called sons of God!

Singular blessing!

Marvel of love!

Behold!

What manner of love!

Bestowed upon *us* ....

And as with the apostle by faith we rise somewhat to the elevated plane of vision whence we may behold the wonder of blessing bestowed upon us; and as we do so in order to contemplate with the apostle the marvel of divine love that becomes manifest in this unspeakable glory; let us not fail to emphasize for a moment this little but so significant *us* ....

Upon *us* this love was bestowed!

Upon whom?

Were we, perhaps, worthy of such manner of love? When this love found you and me, where were we? What was our state before Him who reavealed such marvelous love toward us? What was our name, which were our rights, what was the condition of our heart and mind before Him Who thus loved us? Could we claim any right to such love? Or was there, perchance, within us some, be it but smoldering fire of love, to which His love responded, or some lingering remnant of beauty that kindled the fire of so great a love in His divine heart?...

We know better.

Search as we may, never will we find within ourselves an inkling of anything that might serve to explain the mystery of this great love. Nay rather, the longer and the more deeply we search in our own hearts and lives, the greater the mystery of this love looms before our wondering eye.

Rights we had none unless condemnation may be called a right. For we were guilty, sins innumerable as the hairs of our head testifying against us. And daily we were adding to these condemning sins and thus gathering a veritable treasure of wrath for the day of righteous judgment. And our name was: Children of our father the devil. For true though it may be, that Father originally formed us after His image and that our every feature betrays that noble origin still, even this remembrance of a former glory but witnesses against us. For the fact is, that by nature we are children of the devil. Our mind, so evidently adapted to the light of God wantonly chose the darkness in preference to that light; our will, so plainly formed to will Father's will, foolishly submitted itself to the slavery of Satan; our heart, so manifestly fitted to throb with the love of God we sinfully filled with enmity against Him. Children of wrath we were, hating God and hating one another, our neck toward Father, our face toward hell ....

Thus we were and there He found us, neither longing for Him nor seeking Him, wallowing in sin, groping in darkness, defiled in our blood ....

And upon *us*, so guilty, so miserable, so abominable, He bestowed such manner of love!

Oh, what impenetrable mysteries!

What marvel of love!

Behold!

Neither fail, as you contemplate in rapt adoration the wondrous blessing of sonship bestowed upon such abominable objects, to consider also the manner in which it was bestowed upon us by the Father.

For to contemplate this manner of the bestowal of God's love upon us is to gaze in mute adoration into the unfathomable depths of that divine love ....

Father's way to our sonship lay thru the awful death of His only Begotten! ....

It could not be otherwise.

Given the love of Father, whereby He was impelled to call us His sons, and the death of His only Son must follow as a divine necessity. Not, indeed, as long as you view the cross as the mere cause of that love will you be able to feel the thrill of John's ecstacy. God's love must be conceived as first. First with respect to our love. But first also with regard to the death of His only Begotten Son. The awful cross followed with absolute necessity from the greatness of God's love ....

There was no other way.

For we were not sons.

Neither could we be called sons of God as we were. An awful spectacle it would have been had God merely called us, who were full of sin and iniquity and with our abomination written in our every feature, His children. The very glory of His Name demanded, if He would call us children, that He should make us worthy of the name.

And to be made worthy of that calling we must need be washed ....

Washed, not outwardly, but inwardly, not naturally but spiritually: washed from all our guilty stains ....

And to wash us from these guilty stains no solution was sufficiently powerful except the blood of the Son of God ....

And that blood God provided. He sent His Son in the likeness of sinful flesh, in order to provide the blood that would wash away the sins of those, whom in love He would call the sons of God. It was His Son, the child of His bosom, Whom He loved with infinite love. It was His only Begotten Son, His dearest, His all, upon Whom He lavished from eternity the streams of His infinite love, dearer than Whom He possessed nothing. He was God Himself, the brightness of Father's glory. He sent Him as the gift of His love. And He sent Him into all that depth of darkness and suffering and humiliation and death and hell of which the cross remains forever the silent symbol. For God so loved the world, that He gave His only begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish but have everlasting life! ....

Thus John's "Behold, what manner of love" takes us as ever to the foot of the cross on Golgotha's mount. There on Calvary's hill I see the love of the Father bestowed on us. There I behold a love that stops at nothing in order to gain and embrace its object. There I see the love that shrinks from no sacrifice, not even from that of what is dearest, but gives Him up even unto the death of the cross. There I behold the love that can stand alone because it is first, that is not evoked by any beauty

or lovableness on the part of its object, but rises from the depth of God's own Infinite Being....

Love stronger than death, deeper than deepest sea, measureless in its wide embrace, higher than the heavens, transcending the understanding of the boldest human mind....

The love of God in Christ my Jesus....

What manner of love!

Behold!

Marvel of the love of God!

For He not only exhibits His love to us.

He bestows it upon us.

Of little avail a mere exhibition of that love would be. There are, indeed, who would have it so, that God merely shows the love He manifested in the Gift of His Son in order that by the wonderful sight of that beautiful love men may open their hearts to Him and thus become sons of God.

Contrary to Scripture, but also contrary to the experience of every child of God is such a presentation of the matter.

Would we not shut our hearts all the more tightly and seal them against even that marvelous love of God, were the cross nothing but a mere sign for recognition and response on our part, an expression of the longing to see its own likeness in us and nothing more? Would not our eyes refuse to see and our ears refuse to hear and our hearts refuse to be filled with the fire of that love, if after the Father had exhibited His love, it remained a matter of our own will, whether or no we would respond?....

But God bestows His love upon us....

For He sent forth the Spirit of His Son into our hearts....

And that Spirit of His Son is a spirit of sonship....

And that Spirit of sonship carries the fire of that love of God, according to which He called us sons of God, into the depths of our own hearts, by it melts them into contrition and repentance because of sin, and creates the spirit of sonship within us so that we cry: Abba, Father!

Behold, then, what manner of love was lavished upon us; a love first in its eternal origin, boundless in measure, unfathomable in depth, shrinking from no sacrifice in its search of its object, faithful and persevering till it has found its way into our hearts....

Behold and believe. Believe and confide. Confide and respond, so that His: "My children" may evoke our "My Father." And responding walk worthy of the calling of so great a love....

As sons of God and children of light...

And in thankful worship adore the marvel of this love of the Father.

Soli Deo Gloria!

H. H.

DE TROOSTER IS GEKOMEN!

Looft den Geest! Hij is de Heere,
God door God uit God gegaan!
Zingt Hem psalmen! Geeft Hem eere!
Roept Zijn Naam uit! Bidt Hem aan!
Hem, die Gaaf en Gever tevens,
Uitzendt en gezonden wordt,
God is, en wordt uitgestort!
Looft, o volk! den Geest des levens,
Hem, die schept en wederschept,
Dien ge in 't hart ontvangen hebt!

— —— — — — — — —

Looft den Geest! Hij zal nooit wijken
Van de Kerk, met bloed gekocht.
Zijn nabijheid zal steeds blijken,
Hoe de vijand woeden mocht!
Vreest niet, o gezochte schapen,
Vrees niet, weergevonden ziel,
Zoo de nacht u overviel!
Zou de Geest des Heeren slapen?
Waakt Hij, schoon geen oog Hem ziet,
Voor de kleine kudde niet?

Geest der kennis, Geest der waarheid,
Der genade, der gebeên!
Leer ons wandlen bij uw klaarheid,
In de heilverborgenheên!
Doe ons Abba, Vader, bidden,
Zeggen: Jezus, onzen Heer!
Geven U in alles de eer.
Woon in der Gemeente midden,
Om te heilgen de offerand
Van hun hart, en mond, en hand!

Maak ons ook in donk're tijden
Hier toch steeds indachting aan,
Dat door strijden, druk en lijden,
't Volk met Jezus in moet gaan!
Breek de hardheid onzer harten,
En onze aardsche duisternis!
Voer ons op, waar Christus is!
Bid, verzucht, in vreugd en smarten,
Gij, die Jezus' adem zijt,
Voor ons, in ons, 't allen tijd!

Uit "Pinksterzangen II" van Da Costa.

"Why was I made to hear Thy voice
And enter while there's room,
While thousands made a wretched choice,
And rather starve than come?
'Twas the same love that spread the feast,
That gently forced me in,
Else I had still refused to taste,
And perished in my sin."

—F. Harper.

PROTESTEN

(Vervolg)

(Copy of the final answer of Rev. Danhof regarding the two requirements of Classis Grand Rapids West; Jan. 24, 1925.)

" 'Classis Grand Rapids West!

Dear Brethren:—

To the request of Classis that I declare myself unequivocally whether or not I am in full agreement with the three points of Synod of Kalamazoo, 1924, and—whether or not I do promise unconditionally to submit myself to the Confessional Standards of the Church *as interpreted by* said Synod of Kalamazoo, 1924, I can, under present circumstances, only reply that in my most humble opinion Classis has no right whatsoever to demand any answer of me.

My grounds for this are:—

a. No charges against me were ever brought to the attention of my Consistory, and neither was my Consistory ever charged with neglect of duty relative to the doctrinal decisions of the Synod of Kalamazoo, 1924.

True, it was not an assumption on the part of your committee in re this matter that my Consistory never required of me to declare myself relative to the three points of Synod. But that does not touch the point. The point is that your committee in re this matter has assured that my Consistory did not enforce the doctrinal decisions of Synod of Kalamazoo, 1924. And the stand of the Consistory is: Prove that we have neglected our duty, or lay even now any and all charges against Rev. Danhof before us, and we, the Consistory, will perform our duty. This, however, was not done.

b. Now for the first time we know that something unusual happened. 'The Standard Bearer' was published. But as yet it has never been made plain to my Consistory that I committed a sin by my participation in publishing that monthly.

Please, call the attention of my Consistory to that fact, if a fact it be, and I assure you that the Consistory of Kalamazoo I will take proper action.

c. I gladly admit that a major assembly has certain rights and duties in case a minor assembly neglects its duties; but such a major assembly must first prove that the minor assembly, in this case the Consistory of Kalamazoo I, willfully neglected its duties. But no such charge has been brought against the Consistory of Kalamazoo I.

For these reasons I can only reply to the requirements of the Classis that my answer has been given in the communication of said Consistory, dated Jan. 24, 1925.

Very sincerely yours,

H. Danhof.'

"Wij voegen dit hierbij in, om den gang der gebeurtenissen te doen verstaan; want onmiddellijk hierop, en zonder verdere stappen, ging de Classis er toe over om den kerkeraad af te zetten. De besluiten der Classis rakende de afzetting van den kerkeraad luiden, als volgt:

'Art. 118. The Committee further presents the following report recommending deposition of the consistory of Kalamazoo I with the exception of one loyal elder.

We advise the Classis to adopt the following resolution:

Classis Grand Rapids West, in session the 24th of Jan., 1925, hereby deposes the Consistory of the Christian Reformed Church of Kalamazoo I (except the one loyal elder.)

Classis Grand Rapids West hereby deprives the aforesaid Consistory of all the rights and privileges of a legal Consistory in the Christian Reformed Church of America.

Classis Grand Rapids West deposes the aforesaid Consistory by virtue of its jurisdiction over the Consistory as expressed in Art. 36 of our Church Order — 'The Classis has the same jurisdiction over the Consistory as the Particular Synod has over the Classis and the General Synod over the Particular,' on the following grounds:—

I. Insubordination to Synodical and Classical authority.

Formula of Subscription — 'We declare, moreover, that we not only reject all errors that militate against this doctrine and particularly those which were condemned by the above mentioned Synod, but that we are disposed to refute and contradict these, and to exert ourselves in keeping the Church free from such errors. And if hereafter any difficulties or different sentiments respecting the aforesaid doctrines should arise in our minds, we promise that we will neither publicly nor privately propose, teach or defend the same, either by preaching or writing, until we have first revealed such sentiments to the Consistory, Classis and Synod, that the same may be examined, being ready always, cheerfully to submit to the judgment of the Consistory, Classis and Synod, under the penalty in case of refusal to be, by that very fact, suspended from our office.

II. Public Schism. By refusing to require of its minister submission to Synodical decisions, it gives its moral support to a movement that threatens the solidarity of our denomination in several quarters and takes a stand that will disrupt the local Church of Kalamazoo I.

Adopted by the following vote of 30 yes — 8 no — 1 blank.' "

"Officieel afschrift van de Classicale notulen, en daarin van deze besluiten, gewerd den kerkeraad ongeveer een maand ná bovengenoemden datum.

Vanwege deze besluiten ging de vrede in onze gemeente teloor. Thans bestaan er feitelijk twee gemeenten, waarvan de eene zich aan de Classicale uitspraken onderwierp, terwijl de andere den afgezetten kerkeraad als wettig bleef erkennen."

"Onze bezwaren tegen deze afzetting:

1. De Classis, uitgaande van de veronderstelling, dat de kerkeraad de leer vervat in de Formulieren van Eenigheid, niet handhaafde, heeft zulks niet kunnen bewijzen. De kerkeraad houdt staande, dat hij die leer wel heeft ge-

handhaafd. Tot op de genoemde Classicale vergadering heerschten vrede en welvaart in de gemeente hem toebetrouwd. Dit trad nog bizonder aan het licht op de kerkvisitatie, gehouden vlak vóór de Classis.

2. Vóór deze vergadering der Classis bestonden er geen bezwaren tegen leeraar of kerkeraad. En ook de Classis, in weerwil van herhaaldelijk gedane beloften, dat de kerkeraad de leer zou handhaven, is in gebreke gebleven eenig bezwaar tegen Ds. Danhof bij zijn kerkeraad in te brengen. Hoe zou de kerkeraad dan schuldig kunnen staan aan insubordinatie en openbare scheurmakerij?

3. Indien de Classis van gedachte was, dat de publicatie van *The Standard Bearer,* door Ds. Danhof en anderen, grove zonde was, en der afzetting waardig; dan had men zich met dat bezwaar naar den kerkeraad dienen te wenden. Doch men heeft den kerkeraad dit punt zelfs nooit genoemd.

4. Met alle erkenning van de macht en de jurisdictie van Classis en Synode, is de kerkeraad toch van oordeel, dat hij niet mag toegeven aan grof willekeur. Hij mocht zijn eigen wettig gezag niet prijsgeven.

5. Verder hebben de ondergeteekenden nog deze meer formeele bezwaren tegen de afzetting van den kerkeraad: dat zij geschiedde zonder eenige waarschuwing, vermaning of onderhandeling, zonder schorsing en kennisgeving, op staanden voet en in afwezigheid van de betrokkenen, die zich in geen enkel opzicht konden verdedigen.

Vertrouwende, dat de Synode het gepleegd onrecht zooveel mogelijk zal zoeken te herstellen, noemen zij zich, heilbiddend, uwe broeders in Christus:

(Was geteekend door al de leden van den kerkeraad) C. Vander Roest; J. Post; A. Woltersom; G. Broekema; H. Poel; F. Huizenga; J. Weyland; C. Kloosterman; J. Rust; E. Brondijk; P. Dijksterhuis; H. Ruster; C. K. Laning; E. Onder De Linde; J. Koning; H. Eshuis; H. Danhof, en C. Lemmers, Clerk."

Tegen de afzetting van Ds. H. Danhof werd het volgende protest ingediend:

"Kalamazoo, Michigan, April 27, 1926.

Aan de Synode der Chr. Ger. kerken,
vergaderd te Englewood, Illinois,
den 9den Juni, e. v. dagen, 1926.

Geachte Broeders:—

Ondergeteekenden protesteeren hiermede tegen de afzetting van hun leeraar, Ds. H. Danhof, door Classis Grand Rapids West, den 26 Jan., 1925.

Lichten we u eerst de geschiedenis dezer afzetting toe.

De kerkeraad van de Eerste Chr. Ger. Kerk te Kalamazoo, Michigan, had naar de vergadering van Classis Grand Rapids West, die gehouden stond te worden den 13den Jan., 1925, afgevaardigd: Ds. H. Danhof en ouderling C. Kloosterman, die later vervangen werd door zijn secundus, ouderling C. Lemmers. Voor vier dagen namen deze broeders op gebruikelijke wijze aan de werkzaamheden der Classis deel. Aan den avond van den 16den Januari, 1925, echter zond de Classis hen naar huis, naar aanleiding van zekere ingediende instructies, waarvan de inhoud niet werd medegedeeld, zelfs niet aan de betrokken afgevaardigden, — met de volgende communicatie:

Cf. 'Copy of the first missive of the Classis to the Consistory.'

Naar aanleiding hiervan vergaderde de kerkeraad in speciale zitting den 20 Jan., 1925. De Vice-President, ouderling C. Vander Roest, presideerde. In afwezigheid van den leeraar, werd met alle stemmen besloten, uitgenomen één ouderling, der Classis te antwoorden, als volgt:

Cf. 'Copy of the reply of the Consistory of Kalamazoo I to the request of Classis Grand Rapids West, Jan. 16, 1925.'

Den 22 Jan., 1925, richtte de Classis andermaal, nu eene tweevoudige communicatie, tot den kerkeraad, van den volgenden inhoud:

Cf. 'Copy of the twofold communication of Classis Grand Rapids West to the Consistory of Kalamazo I, dated Jan. 22, 1925.'

Weer kwam de kerkeraad in speciale zitting bijeen, Jan. 23, 1925, en in den vroegen morgen van den 24sten kwam hij met het volgende stuk gereed, om als antwoord aan de Classis te doen toekomen:

Cf. 'Copy of the reply of the Consistory of Kalamazoo I to the twofold communication of Classis Grand Rapids West, Jan. 22, 1925.'

In den namiddag van dienzelfden dag heeft de Classis Ds. Danhof uit zijn ambt ontzet, nadat hij het volgende op de hem gestelde vragen geantwoord had: Cf. 'Copy of the final answer of Rev. Danhof regarding the requirements of Classis Grand Rapids West; Jan. 24, 1925.'

De besluiten der Classis rakende de afzetting van onzen leeraar luiden, volgens Art. 117 der classicale notulen, als volgt:

'The Committee on overtures presents the following report recommending deposition of Rev. Danhof on the grounds of insubordination and public schism.

In consideration of the refusal of Rev. H. Danhof to submit to the requirements of Classis in re submission to the doctrinal decisions of the Synod of Kalamazoo, your Committee hereby advises Classis to take the following action after preceding prayers:

The Classis Grand Rapids West in session the 24th of Jan., 1925, hereby deposes Rev. H. Danhof from the ministry of the Word and the Sacraments in the Christian Reformed Church of America on the following grounds:

(a) Insubordination to ecclesiastical authority. — See Formula of Subscription — 'being ready always cheerfully to submit to the judgment of the Consistory, Classis and Synod under the penalty, in case of refusal, to be by that very fact, suspended from our office.'

(b) Public Schism. Art. 80 of the Church Order — 'Furthermore among the gross sins which are worthy of

being punished with suspension or deposition from office, these are the principal ones — — public schism.'

Through his association with the Standard Bearer, Rev. H. Danhof participates in organized propaganda against the officially accepted doctrine of our Church, propaganda which is making inroads upon our denominational solidarity. — —

Voting by ballot shows the brother deposed by a vote of 28 yes — 11 nos — 1 blank.'

Officieel afschrift van de Classicale notulen, en daarin van deze besluiten, ontving de kerkeraad ongeveer een maand ná bovengemelden datum.

Van de moeilijkheden, die hieruit ontstonden voor den kerkeraad, en voor de gemeente hem toebetrouwd, gewagen we hier maar niet.

Melding maken we hier evenwel van het feit, dat ondergeteekenden, allen leden van den kerkeraad, en vele van de gemeenteleden, met deze handelwijze der Classis geen genoegen durfden te nemen, en derhalve Ds. Danhof als hun wettigen leeraar bleven erkennen.

Dat hebben ze gedaan op grond van de volgende overwegingen:

1. Zoover zij kunnen zien, heeft Ds. Danhof tegen geen enkelen kerkelijken regel gezondigd.

a. Hij heeft zich niet schuldig gemaakt aan insubordinatie 'to ecclesiastical authority'; want niemand maakte eenig bezwaar tegen hem aanhangig bij zijn kerkeraad, onder wiens opzicht hij allereerst staat. Hij heeft zelfs zijn kerkeraad verzocht, om aan de Classis te vragen, of zij misschien bezwaren tegen hem had, en om die dan den kerkeraad voor te leggen; opdat hij zich zou mogen kunnen verantwoorden. En zijn kerkeraad heeft aan zijn verzoek voldaan; doch niemand diende bezwaren in. Ds. Danhof heeft niets geweigerd, en zijn kerkeraad heeft niets geweigerd, waartoe zij zich door hunne beloften verplicht hadden. Maar beiden hebben getracht, om in den kerkelijken weg zich van hunne verplichtingen te kwijten.

b. Hij heeft zich niet schuldig gemaakt aan openbare scheurmakerij. De Classis zelf is van de onbewezen veronderstelling uitgegaan, dat zijn deelname aan de publicatie van *The Standard Bearer* gelijk staat met 'organized propaganda against the officially accepted doctrines of our Church'; doch dit punt had men juist eerst op wettige wijze moeten bespreken. En de kerkeraadskamer is daarvoor de aangewezen plaats. Als men daar niet klaar komt, dan kan men naar de Classis gaan.

2. Zoover zij kunnen zien, heeft Ds. Danhof ook niet gezondigd tegen het Ouderteekenings-Formulier of tegen Art. 31 onzer Kerkenorde, geheel afgedacht nu van de willekeurige handelwijze van de Classis, door zijne deelname aan de publicatie van *The Standard Bearer*.

a. Hij zelf neemt het standpunt in, dat de *drie punten* van de Synode van Kalamazoo strijdig zijn met Schrift en Belijdenis, en hij deed van dit zijn gevoelen mededeeling aan de Synode van 1924. Hoe zou hij, inzooverre hij dat gevoelen openbaart in bewust blad, zich nu daardoor kunnen vergrijpen aan het Onderteekenings-Formulier of aan Art. 31? Dat Artikel spreekt hem immers juist vrij.

b. Op de Classis werd hem evenwel juist de gelegenheid ontnomen, om te bewijzen, dat de drie Synodale uitspraken in strijd zijn met Schrift en Belijdenis. Daardoor heeft de Classis zelf zich vergrepen aan Art. 31. Kerkeraden, Classis en Synoden zijn verplicht, naar dit Artikel, om nauwkeurig acht te geven op bezwaren van dezen aard.

3. Zoover zij kunnen zien, had de Classis, indien zij iets had willen doen, dan ook aan Ds. Danhof moeten vragen, om zijne bezwaren tegen de *drie punten* toe te lichten; opdat ook anderen met hem zich tot de Synode hadden kunnen wenden ter wegneming van die bezwaren.

a. Zulks toch wordt beslist geëischt door het gezag van Schrift en Confessie.

b. Ook eischt het wezenlijk heil der kerken zulks.

c. Hiervoor liet de Synode, ná Danhof's protest, h. i. den weg open.

4. Zoover zij kunnen zien, had eigenlijk reeds de Synode van 1924 den geestelijken strijd met Ds. Danhof moeten aanbinden en uitstrijden.

a. Daar toch was de zaak, waarom het ging en nog gaat, wettig aan de orde gesteld.

b. Daar heeft Ds. Danhof, ná vele vergeefsche pogingen om discussie uit te lokken over punten, waartegen hij bezwaar had, zelf in zijn protest critiek geoefend op de Synodale uitspraken, den aard van zijn bezwaar blootgelegd, en kennis gegeven van zijn voornemen.

c. Daar had men h. i. den strijd moeten beëindigen; men had moeten worstelen op vriendschappelijke wijze, totdat men tot eene bevredigende oplossing zou zijn gekomen, of indien zulks onmogelijk mocht gebleken zijn, dan had men, zulks erkennende, uiteen moeten gaan.

d. Doch van dit alles is feitelijk niets geschiedt. Van vriendschappelijke onderhandeling was geen sprake. Doch anderzijds verklaarde de Synode de aangeklaagde broeders toch ook weer voor Gereformeerd in de fondamenteele stukken der leer in de Confessie geformuleerd. Van een grove zonde, der afzetting waardig, kon bij hen derhalve niet wel sprake zijn, bezien van het standpunt der Synode. Om die reden zal zij hunne zaak dan ook wel niet aanhangig hebben gemaakt bij hunne respectieve kerkeraden. Hoe dit laatste zij, dat is in elk geval niet geschied. En zoo staat de zaak, naar de idee van gezond Gereformeerd kerkrecht, thans nog; want iets nieuws is er niet bij gekomen, of indien wel, dan is toch dat nieuws niet behandeld geworden. Ook uit dat oogpunt dient deze gansche zaak h. i. weer terug te gaan naar de Synode.

Daarom komen ondergeteekenden dan ook op grond van deze overwegingen tot de Synode met het dringend verzoek, dat zij Ds. Danhof weer herstelle in zijn ambt, met hem zijne bezwaren tegen de uitspraken van de Synode van Kalamazoo biddend overwege en, indien mogelijk, wegneme, of mocht men niet kunnen samenkomen, dat men zulks dan van beide zijden duidelijk uitspreke, opdat dan elk in vrede zijn eigen weg moge kunnen gaan.

Heilbiddend,

(Was geteekend door alle kerkeraadsleden, met uitzondering van den leeraar) C. Vander Roest, Vice-President; C. Lemmers, Scriba; H. Eshuis; J. Weyland; J. Koning; C. Kloosterman; E. Onder De Linde; E. Brondijk; P. Dijksterhuis; G. Broekema; H. Poel; F. Huizenga; J. Post; C. K. La;ning; J. Rust en A. Woltersom'"

P. S. De stukken, waarnaar in dit protest verwezen wordt zijn identisch met die gegeven in het vorige.

Van het nevensgaand protest, dat zich richt tegen den leerstelligen inhoud der *drie punten,* werd een afzonderlijk afschrift gezonden aan het adres van de Synode van 1926, met kennisgeving en copie aan Classis Grand Rapids West, èn door genoemden kerkeraad, èn door H. Danhof, èn door ongeveer 250 lidmaten van onderscheidene — ook Christelijke Gereformeerde — gemeenten. De handteekeningen der laatsten zijn opgezonden naar Classis en Synode; doch worden natuurlijk in ons blad om begrijpelijke redenen weggelaten.

"Kalamazoo, Michigan, Aphil 27, 1926.
Aan de Synode der Christelijke Gereformeerde kerken,
vergaderd te Englewood, Illinois, 9 Juni, e. v. d., 1926.
Geachte Broeders:—

Ondergeteekende wenscht u in kennis te stellen met het feit, dat hij op de Synode van 1924, gehouden te Kalamazoo, Michigan, op de volgende wijze heeft geprotesteerd tegen de besluiten in re de gemeene gratie:

"Wegens gebrek aan tijd en groote vermoeidheid des lichaams ben ik niet in staat al mijne bezwaren tot in bijzonderheden welomschreven voor de Synode te leggen; maar zal mij noodzakelijk moeten beperken tot enkele hoofdzaken. Deze zijn als volgt:

(1) Naar mijne innigste overtuiging was de Synode niet wezenlijk rijp om over punten A, B en C. van het voorstel in re Gemeene Gratie, zooals die tegen den avond van 7 Juli werden ingediend en thans geformuleerd zijn, te stemmen. Gronden:—

a) De discussie op de vloer der Synode was toen feitelijk slechts genaderd tot het eerste punt, namelijk: Gods gunst jegens verworpenen. Men was vóór de verdaging bezig geweest met de vraag, of de belijdenis zulk een gunst leert. De andere twee hoofdpunten waren eigenlijk nog niet in bespreking geweest; en ook in betrekking tot het eerste punt stond de strekking van de Belijdenis nog geenszins voor de Synode vast; terwijl de kracht van het door de Commissie van Praeadvies aangevoerd Schriftbewijs en van het bewijs van de aanhalingen uit de Gereformeerde schrijvers nog in betrekking tot geen der punten was vastgesteld;

b) Feit is, dat onderscheidene afgevaardigden weinig of geen bewijs voor de gedachte, dat God ook aan de verworpenen gunst bewijst, in de aangehaalde plaatsen uit de Belijdenis, konden vinden; en dat men ernstige bezwaren openbaarde tegen het doen van een uitspraak betreffende dat punt, maar aandrong op nadere studie van het onderwerp der Gemeene-Gratie. Getuige hiervan het ingediend *substituut*-voorstel Manni, alsmede het feit, dat ook na de redevoering van den rapporteur van de Commissie van Praeadvies, onderscheidenen zich meenden te moeten onthouden van de stemming over het voorstel, dat door de Synode aangenomen werd;

c) Op de vraag naar bewijs uit de Belijdenis voor de gedachte, dat God ook jegens de verworpenen gunstig gezind is, is feitelijk nooit geen eenigszins bepaald antwoord gegeven; en evenmin is er een eenigszins afdoend antwoord gegeven op de vraag, waarom dat men niet eerst nader op de kwestie der Gemeene Gratie zou kunnen ingaan, of ook de drie opgebrachte punten aan een nader onderzoek zou kunnen onderwerpen; maar zich aanstonds definitief zou moeten uitspreken.

(2) Mijn tweede punt van algemeen bezwaar raakt den vorm van de punten A, B en C, zooals die thans geformuleerd en door de Synode zijn aangenomen. In dezen vorm achten wij deze punten eenvoudig onverdedigbaar.

Gronden:—

a) De eigenlijke punten in A, B en C, namelijk: (a) 'De gunstige gezindheid Gods jegens alle menschen en niet alleen jegens de uitverkorenen,' of, zooals dit punt nader omschreven werd, 'dat er behalve de genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook eene zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijne schepselen in het algemeen'; (b) er is eene 'beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving' — door de algemeene werkingen van Gods Geest, en — waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven; en (c) 'Het doen van zoogenaamde burgerlijke gerechtigheid door onwedergeborenen' door een zekeren invloed Gods op den mensch, — deze uitspraken der Synode worden niet letterlijk gevonden in onze Belijdenisschriften;

b) Voor deze Synodale uitspraken moet derhalve formeel bewijs geleverd worden. En nu blijft de Synode in gebreke bewijs te leveren; zij zegt slechts, dat de leer in deze Synodale uitspraken vervat, blijkt uit de Confessie, de Heilige Schrift en de werken van Gereformeerde schrijvers;

c) En evenmin toont de Synode het verband aan tusschen het bevel van de prediking des Evangelies, waarvan de aangehaalde Dordtsche Leerregels handelen, en haar eigen drietal uitspraken. Dit is verwarrend. M. i. had de Synode formeel eerst de uitspraken van onze Belijdenis moeten toelichten, de exegese van de aangehaalde Schriftuurplaatsen moeten vaststellen, de aanhalingen uit de Gereformeerde schrijvers moeten toetsen; en daarna eene vergelijking moeten maken tusschen het resultaat van dien arbeid met hetgeen door de beide broeders wordt geleerd.

(3) Mijn derde bezwaar is, dat de Synode het verschil tusschen haar en de broeders Danhof en Hoeksema niet zuiver daarstelt, noch in formeelen, noch in materieelen zin. Bewijs:—

a) De broeders spreken telkens van "gunst of genade

Gods jegens verworpenen als verworpenen'; de Synode daarentegen maakt in punt A gewag van een 'zekere gunst of genade Gods, die Hij betoont aan Zijne schepselen in het algemeen.' Die tegenstelling nu is niet zuiver. Doch formeel schuift de Synode die tegenstelling ook niet naar voren. Zij neemt zelfs geen notitie van hetgeen de broeders leeren; en voert eigenlijk ook geen bewijs aan voor hare eigene stelling. Zij beweert slechts, dat hare voorstelling rust op Belijdenis, Schrift en de leer der vaderen;

b) De broeders spreken van 'stuiting van het proces der zonde,' en dan altoos nog in verband met het doen van het goede voor God door den natuurlijken mensch; doch de Synode gewaagt van 'de beteugeling der zonde in het leven van den enkelen mensch, en in de samenleving,' — door de algemeene werkingen van Gods Geest, en — waardoor de menschelijke samenleving mogelijk is gebleven. Ook hier raakt men elkander niet zuiver. En ook hier neemt de Synode geen notitie van hetgeen de broeders leeren; bewijst feitelijk haar eigen standpunt niet, maar spreekt eenvoudig uit, dat het door haar gestelde berust op Belijdenis, Schrift en de leer der vaderen;

c) Zoo ook in punt C spreekt de Synode uit, dat volgens Schrift en Belijdenis 'onwedergeborenen burgerlijk goed doen.' Doch de broeders, die nimmer het doen van het burgerlijk goed door onwedergeborenen ontkend hebben, handelen van de daden van den natuurlijken mensch, en dat wel in zijne relatie tot God. Ook hier raken beide partijen elkander niet zuiver. En ook in betrekking tot het punt van 'burgerlijk goed' neemt de Synode met geen enkel woord notitie van de verklaring, die de broeders daarvan hebben gegeven. Ook merkt de Synode niet op, dat de Belijdenis het doen van iets, dat men wil aanduiden als 'burgerlijke gerechtigheid,' verbindt aan het nog overgebleven licht der natuur; *zij* verbindt het aan een invloed van God op den mensch. En voor het overige beweert de Synode, dat haar eigen gevoelen steunt op Confessie, Schrift, en de leer der vaderen.

Hier zouden we willen vragen, moet dat nu toch waarlijk zoo? Waarom toch niet eerst samen over deze dingen gesproken, om althans eerst elkander goed te verstaan, en daarna met wezenlijke bekwaamheid, indien noodig, iets definitiefs uitgesproken en vastgesteld. M. i. ware eene commissie veel beter geweest dan de tegenwordige uitspraken.

(4) In de vierde plaats meen ik er nog op te moeten wijzen, dat de Synode, afgedacht nu van het bovengenoemde, naar zijn overtuiging, in hetgeen zij in punten A, B en C uitspreekt, in materieelen zin niet belijnd en ten volle weergeeft, wat Belijdenis en Heilige Schrift leeren.

a) Rakende punt A ben ik van overtuiging, dat de Belijdenis in de aangehaalde punten gewaagt van de prediking des Evangelies, en niet van eene gunstige gezindheid Gods jegens verworpenen. Ook heeft m. i. het bevel van Evangelie-prediking niets uitstaande met eene algemeene genade. In elk geval moet de Synode voor het tegenovergestelde bewijs leveren. En hetzelfde dient te geschieden in betrekking tot de aangehaalde Schriftuurplaatsen. Terwijl tevens dient te worden gewaakt tegen eene neiging tot verwerping van de verwerping;

b) Betreffende punt B is het mijne overtuiging, dat Artikelen 13 en 36 onzer Belijdenis betrekking hebben op de voorzienigheid Gods, en op de instituties en middelen door Hem ingesteld en daargesteld, waardoor Hij alle schepselen regeert, dienstbaar stelt aan de komst Zijns Rijks, en ook henenvoert naar hunne eeuwige bestemming. Hier moet mij weer de vraag van 't hart, wat is er toch in de voorstelling der broeders betreffende deze dingen, dat ook maar eenigermate in strijd zou zijn te achten met eenig fondamenteel Gereformeerd beginsel? En waarom neemt men zelfs geen notitie van hunne voorstelling? En de Synode zal toch niet willen ontkennen, dat al geven de overheidswetten een zekeren vorm aan het leven van den zondigen mensch, dat daarmede niet het proces der zonde gestuit wordt; en in negatieven zin, dat overheidsgezag ook middel is in de hand van goddelooze menschen om op zeer bijzondere wijze te zondigen en de schuld meerder te maken. Wij zouden willen vragen, waarom verkiest de Synode nu een onmiddellijke definitieve uitspraak zonder afdoend bewijs uit Belijdenis en Schrift, en waarmede men gemakkelijk nog weer verschillende zijden uit kan, boven eene degelijke studie? Ik bedroef mij daar zeer over;

c) Aangaande punt C ben ik van gevoelen, dat de Belijdenis spreekt van zekere werken van den natuurlijken mensch in het burgerlijke, en in verband met het licht der natuur, waarvan hem een weinig verbleef. Van deze werken zegt de Belijdenis m. i., dat zij voor God zondig zijn, al is het ook, dat zij in zeer betrekkelijken zin, en in vergelijking met andere werken, in het burgerlijke goed geheeten worden. Verder wijst de Belijdenis er op, dat de natuurlijke mensch bij 't licht der natuur, dat hem nog verbleef, ook in 't burgerlijke zich immer meer bederft, zondiger wordt, en dat hem in dien weg alle verontschuldiging voor God ontnomen wordt. Dit nu kan m. i. toch onmogelijk toegeschreven worden aan een goeden invloed van God op den mensch. Ik zou hetgeen de Synode dienaangaande in punt C uitspreekt, niet kunnen achten te zijn naar de Belijdenis en de Heilige Schrift. Doch waarom deze dingen niet eerst nader ingedacht.

(5) Hoewel ik dan ook gaarne toestem, dat onderscheidene uitdrukkingen in de geschriften van de broeders Danhof en Hoeksema niet wel te rijmen zijn met wat door de Synode in de punten A, B en C wordt voorgesteld, zoo ben ik toch heilig overtuigd, dat hunne uitdrukkingen, mits in 't rechte verband gelaten, niet wezenlijk in strijd zijn met Belijdenis en Schrift. Geheel afgedacht dan ook van het feit, dat elk bijzonder werk over eenig bepaald punt, juist omdat het bijzonder is en een bepaald punt betreft in zekere definitieve richting moet wijzen; beweer ik, dat de broeders ernstiglijk streven naar een rijke en alzijdige voorstelling van Gods geopenbaarde waarheid; en mogen zij dan verschillen van de huidige drie Synodale uitspraken, zoo meen ik toch tegen-

over de Synode met klem te moeten handhaven, dat hun gevoelens in overeenstemming zijn met Belijdenis en Schrift.

Waar dit nu mijne innigste overtuiging is, daar zal de Synode mij zeker wel verstaan, als ik hiermede uitspreek, dat ik het mijne roeping acht voor God en de kerken, niet alleen formeel te protesteeren tegen deze Synodale besluiten, maar ook practische maatregelen daartegen hoop te nemen, beide als afgevaardigde van Classis Grand Rapids West en als een van de twee in betrekking tot bovengenoemde drie punten veroordeelde broeders. Ik heb gemeend, eerlijkheidshalve dit te moeten zeggen."

Meer is het hem toen niet gelukt in enkele uren, hoofdzakelijk aan de nachtrust onttrokken, en onder de drukke en drukkende Synodale omstandigheden samen te stellen. Ook meende hij toen, dat hij er wel mede kon volstaan. De Synode keurde zijn protest echter geen nadere overweging waard, behalve dat zij den protestant nog met enkele woorden heeft ondervraagd naar de strekking van de zinsnede: "practische maatregelen." En deze heeft toen op de hem gestelde vragen in duidelijke termen geantwoord. Van een en ander is evenwel geen melding gemaakt in de Acta der Synode. Met het oog op dit alles, doch inzonderheid vanwege den ernst der zaak, waarom het hier gaat, komt hij thans met dit protest bij u, en tevens zendt hij hiervan een afschrift aan Classis Grand Rapids West, met het verzoek, dat zij haar adhaesie er aan hechte; terwijl ook leden van zijne tegenwoordige kerkeraad en gemeente hem hebben verzocht om een afschrift ter onderteekening.

(Wordt vervolgd.)

LOVE

"Immortal Love, forever full,
Forever flowing free,
Forever shared, forever whole,
A never-ebbing sea."

—Whittier.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere door den dood uit ons midden weg te nemen, onzen innig geliefden zoon, kleinzoon en broeder

JAKOB,

in den ouderdom van bijna twintig jaren.

Zijn lijden was lang en bang, en onze harten zijn met droefheid vervuld, doch de Heere, die alle dingen doet medewerken ten goede voor Zijne kinderen, geeft ons genade om ook dezen weg op Hem te wentelen.

Mr. en Mrs. M. Van Antwerpen
en Kinderen.
Mrs. M. Van Antwerpen, Sr.

Juni 15, 1926.

PSALM 104

O Heer! Uw werken zijn volkomen
Met wondere wijsheid toebereid!
De wereld tot haar verste zoomen
Vloeit over van Uw heerlijkheid!
Zie hier de zee haar golven krielen
Alom van levendige zielen.
Een zilverschubbig watervolk!
Daar wandelen de zeekasteelen —
De azuren vlakten door — daar spelen
De leviathans in de kolk!

U wachten die miljoenen scharen,
O Bron van alles wat bestaat!
Geeft Gij hun spijze — zij vergaren;
Ontsluit Ge Uw hand — zij zijn verzaad!
Verbergt Ge Uw aangezicht — zij beven,
Neemt Gij hun adem weg — zij sneven
En keeren weder tot hun stof!
Zendt Gij Uw Geest uit, zij verjongen;
Heel de aard' vernieuwt Ge en aller tongen
Verkondigen in 't rond Uw lof!

Die lof weerklinke onafgebroken,
U, die den troon der eeuwen drukt,
Die neerziet en de bergen rooken,
Die aansnelt en de wereld bukt!
Verblijd U in Uw werken Heere!
Als in de tolken Uwer eere,
De teekens van Uw hoog gezag!
En geef me — o, doe mij 't voorrecht smaken! —
Een ziel, die voor Uw grootheid blaken,
Een tong, die haar bezingen mag!

Ja Heer! ik wil Uw lof doen rijzen,
Met dankgebed en harpgezang!
U wensch ik als mijn God te prijzen,
Elke ademtocht, mijn leven lang!
't Is zalig U mijn hart te wijden,
Zich in de aanschouwing te verblijden
Van Uw almachtige gena.
Wel hem, dien zij heeft uitverkoren!
Alleen d' ondankbre wacht Uw toren —
Waak op mijn ziel! Halleluja!

—Ten Kate.

"The world is getting better"
As an infertile egg.
The more the hen will hatch it well,
The smoother, whiter, turns the shell.
It's polished up, but we can't tell,
What's hidden neath the shining shell.
Till the egg is opened up.

—Martin E. Gritters.

BERKHOF AS EXEGETE

Let us now attend to the real meaning of Jesus' sayings. These: "Love your enemies.... that ye may be children of your Father which is in heaven: for He maketh His sun to rise upon the evil and on the good, and sendeth rain on the just and on the unjust, Matt. 5:44, 45. And again: "But love your enemies.... and ye shall be children of the Highest: for He is kind unto the unthankful and to the evil." Luke 6:35.

What, now, does Jesus request of the citizens of the Kingdom of Heaven? Is it His will that these citizens copy God's conduct, reduplicate His acts? Indeed, not. I, who am a mere creature cannot reduplicate the acts of the almighty God. Can I cause the sun to rise on the evil, can I send them rain? Berkhof would have it so. If it be true, so reasons Berkhof, that God loves the elect and hates the reprobate wicked it follows that the believers, who are children of God, must do likewise. The reprobate wicked must be hated by them. Upon the elect should they lavish their love.

It cannot even be maintained with Berkhof that Christ in this particular sermon enjoins his followers to take God as their model or example (voorbeeld). Says Berkhof: "Bovendien berooft zulk eene verklaring de woorden van den Heiland van hun eigenlijke kracht en praktische waarde door het voor den mensch onmogelijk te maken, *om het Goddelijk voorbeeld ook maar van verre te volgen.*"

What, then, would Christ have his followers do? It is very plain. Said Christ: "Be ye therefore perfect even as your Father in heaven is perfect." And again: "Be ye therefore compassionate as also your Father is compassionate." The citizens of the Heavenly Kingdom have God as their Father. They are of God, His workmanship are they, created in Christ Jesus unto good works. These children, says the Apostle Peter, are partakers of the divine nature. It is Christ's will that the children of God exhibit their perfection. Doing so, they will at once be exhibiting, declaring the glories of God, since they are God's children. Christ enjoins his followers to radiate, exhibit, reveal, declare the glories, the perfections of Him whose children they are. Here it is God's perfect, holy compassion which the believer must display. This he does, not by copying God's deeds, but by letting shine his own light, by exhibiting the glories which are his (the believers). The believer, therefore, must reflect the Father's glories. Here, I repeat, it is the Father's holy compassion which His children shall display. Shall they do so, it follows that they themselves must be compassionate. Being God's workmanship, their compassion is at once a revelation, an exhibition of the holy compassion of their heavenly Father. In other words, God reveals in and through His children His holy virtues.

Compassion or pity is love enveloping the needy, the wretched. Man is needy. He must have rain and sunshine or he perishes. God sends him rain and causes the sun to rise on him. The Highest is compassionate.

God pities even such needy ones as are His enemies. His heart is filled with compassion for such as these even though they be evil and unthankful. He sends them rain and sunshine. Yes, He gave unto them His only begotten son that they should not perish but have everlasting life. For these unthankful needy ones are those foreknown by God.

It is this glorious virtue which the children of the Highest shall exhibit. "Be ye compassionate as your Father, which is in heaven, is compassionate." They do so not, I repeat, by reduplicating God's deeds. If so, Christ would have instructed them to love *God's* enemies. As it is, Christ admonishes his followers to love their own personal enemies. Doing so, they are engaged in revealing God's glorious compassion. In other words, the followers of Christ shall perform such works as exhibit the virtue compassion. God, too, does those things which reveal His mercy. The Highest is kind unto *His* enemies. He sends them rain and causes the sun to shine on them. The children of the Highest shall show mercy. They shall love *their* enemies, do well to those that hate them, bless those that curse them.

Who is the personal enemy on whom the children of the Highest have mercy? He may be a just man. But would such a one hate and persecute the children of the Highest? The just man's old man of sin will do so. We, who have been deposed, have enemies of this kind. Just men hating, persecuting and speaking all manner of evil against us because they detest God's truth for which we witness. If they are just men they will repent of their amazing ungodliness.

The children of the Highest have a countless number of enemies. There are the thoroughly wicked who hate, curse and persecute them. They do so for the sake of Christ's name. And this means that these wicked are at once and first of all the enemies of God. However, it is God's will that His children love these wicked not as His enemies but as theirs. As enemies of the Highest these wicked ones must be hated by the followers of Christ. It was Christ who moved the prophet to say: "Would I not hate those who hate Thee?" Is it possible for the children of God to hate and at once to love the wicked? It is, since loving and hating in this case are not contrary works. The children of God exhibit their hatred for the wicked when they refuse to place themselves under their yoke, when they reject the entire scheme of life of the wicked, together with his plans, purposes, ideals and aspirations. Their love for the wicked is active when they pray for them, bless them and do them well. Blessing and praying for the wicked one and the refusal to place oneself under his yoke go together. Blessing the wicked consists in refusing to adopt his plans and purposes and ideals. Says the Psalmist: "Blessed is the man that walketh not in the counsel of the ungodly, nor standeth in the way of sinners, nor sitteth in the seat of the scornful."

The revealed love of *God* and *His* revealed hatred are

two opposite manifestations of the holiness of God. Whom God hates He destroys. God saves those whom He loves. With God, love and complete salvation go together. Likewise hatred and destruction. These are the plain teachings of Scripture. Therefore, God is not hating and at once loving the reprobate. Neither do the children of God bless the reprobate and pray for him. This may not be done. The people of God pray for the wicked whose election or reprobation is a hidden matter.

That the children of God may not pray for the reprobate and bless him, is evident from God's word. Spake Jesus: "I pray not for the world, but for them which Thou hast given me," John 17:9. Rev. Manni asserted in "De Wachter," that Christ prayed for the reprobate in the hour of crucifixion. "Father, forgive them for they know not what they do," should be made to apply to the reprobate. So it is maintained. Can it be that Christ asked the Father not to lay to the charge of the reprobate Jew the hideous sin of crucifying the son of God? Let us see. Said Peter to his audience on the day of the outpouring of the Holy Spirit: "Ye men of Israel, hear these words: Jesus of Nazareth, a man approved of God among you by miracles and wonders and signs which God did by Him in the midst of you, as ye yourselves also know: Him being delivered by the determinate counsel and foreknowledge of God, ye have taken, and by wicked hands have crucified and slain," Acts 2:23, 24. These Jews, addressed by Peter, are being accused of having crucified Christ. They may not have taken a hand in the actual crucifixion. The task of affixing Christ to the cross was assigned to and performed by the Roman soldiers. Yet the Jew was held responsible. It was he who had clamored for the crucifixion of the man from Galilee. Christ asked the Father to forgive them this henious sin. Was this prayer heard? It was. Christ says that the Father always hears Him. Who were they who received the divine pardon for which this Priest prayed? Only those who repented. "Now when they heard this, they were pricked in their hearts, and said unto Peter and unto the rest of the apostles, Men and brethren, what shall we do? Then Peter said unto them, Repent and be baptized every one of you in the name of Jesus Christ for the remission of sins."

No one would care to maintain that the heinous sin of crucifying the son of God was not among the sins remitted. The question, "What must we do," they asked because they were greatly distressed for having crucified Jesus. The awful significance of their crime was clear to them now. And they were pricked in their heart. In their anxiety they cry: "Brethren, what must we do?" And the answer: "Repent and be baptized in the name of Jesus for the remission of sins." And among the sins remitted was also the sin greatly disturbing their peace of mind at that moment. This sin was forgiven those who repented. For them Christ prayed when He said: "Father, forgive them for they know not what they do." What transpired on the day of the outpouring of the Holy Spirit goes to show that the prayer of this Priest was heard. Those who showed no repentance received no remission of sins, no remission of this one great sin. If Christ prayed for the unrepentant, He prayed in vain. But this cannot be. Hence, we must conclude that Christ prayed only for those who repented, i.e. for the elect.

Consider this: If the Father refused to hear this one request of our Christ, what guarantee do we have that the Father hears Him when He prays for you and me? On the other hand, if Christ prayed that the reprobate, responsible for His (Christ's) crucifixion, be forgiven this one great sin, and if that prayer was heard it follows that there can be forgiveness of sin without real repentence. For the reprobate does not repent of his sin. The grief of king Ahaz and of Judas was not the kind of sorrow followed by forgiveness of sin.

And finally, how dare anyone maintain that Christ prayed for the reprobate. For Christ said: "I pray *not* for the world, i.e. for the reprobate world. There is not a single passage in Scripture asserting that Christ, or the prophets or the apostles blessed or prayed for the reprobate. The apostles deliver unto the saints their message of grace, peace and love. "Paul .... to all the *saints in Christ Jesus* .... grace unto *you*, and peace from God our Father, and from the Lord Jesus Christ," Col. 1:1, 2.

This proves conclusively that God is not gracious unto the reprobate. For these various reasons the children of the Highest do not pray for those rejected by God.

These sayings of Jesus exhibit the glory, the greatness and the perfection of God's love or compassion. God's love is glorious, it is given to the unjust and to the unthankful. Indeed. But you will have to add something. This: The Christ suffered and died for the unthankfulness of the unthankful and for the unjustness of the unjust whom God loves. If that compassion is not related to Christ, it is an unholy compassion, even though it be lavished upon the unthankful. How dare they prate of a love not related to Christ. It was God Himself who assumed the responsibility for the sin of the unthankful. For that sin He suffered in the human nature which He assumed. Therefore that love lavished upon the unthankful is glorious.

These sayings of Jesus exhibit the glory of God's hatred and of His wrath. The very fact that God himself was able to assume the responsibility for the sins of the unthankful whom He wills to love goes to show that God's hatred and wrath is no malice or sinful revenge which cannot be eased unless the very person who sinned be destroyed. The fact that God imputed unto Himself the sins of the unthankful whom He choose to love, indicates that His hatred, that His wrath, is a holy indignation occasioned by sin.

It is this glorious love and this glorious hatred which the children of the Highest must exhibit. They do so when they love their enemies and hate God's enemies. Then the course of their love and of their hatred is not being determined by men's attitude toward them but by men's attitude toward God and by God's own holy will.

The children of God love their enemies, not because their enemies love them. The contrary is true. These enemies hate and persecute them. Yet the people of God love these enemies of theirs because God so demands it. Their love is at once obedience. A holy love guided and set in action by God's holy will. The children of God hate God's enemies not because these enemies hate them, but because these enemies hate God. The hatred of God's people, therefore, is a holy indignation aroused by sin. For sin is rebellion against God. The love and the hatred of God's people is, therefore, a holy love and a holy hatred and revealing, for this very reason, God's love and His hatred.

There is also another kind of love, the love of the sinner for his neighbor. This love Christ condemns and the exponents of the theory of common grace extol. Christ denounces the love and the hatred of the wicked, because the essence of that love and of that hatred is selfishness. The wicked loves his neighbor when that neighbor loves him. The love of the wicked for his fellow men is not directed and controlled by God's will, nor by his neighbor's attitude toward God, but by the attitude of the neighbor toward himself. What is true of the love of the wicked is true of his hatred. The wicked hates his neighbor not because that neighbor hates God, but because that neighbor hates him. The love and the hatred of the wicked is pure idolatry, malice. Again I asked, how dare the exponents of the theory of common grace maintain that the love and the hatred of the wicked is out of God? Do they not feel that they are blaspheming God?

Anybody that will quote the sayings of Christ in support of the theory of common grace gives evidence of a dimmed spiritual vision.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Whereas it pleased our Lord in His infinite wisdom to take out of our midst our beloved member

FRED HANKO,

at the age of 29 years, we hereby wish to express our heartfelt sympathy with the bereaved family. Although we have lost in him a faithful member, we know that to go was his gain, according to his own testimony. May the Lord by His grace fill the empty place.

The Y. M. S. of the Eastern Ave. Prot. Chr. Ref. Church,

Wm. Verhil, Pres.
B. Elhart, Sec'y.

June 15, 1926.

Geschiedt het niet in geloof en met Gods Woord, **laat het ook zijn, dooden op te wekken, of zoo kuisch en rein te leven als de Moeder Gods, zoo is het *voor God beter, dan openbare zonde en schande.***

BIJ U SCHUIL IK!

Psalm 143:9

Waar vind ik 'n toevlucht voor 't vreezende hart,
Vertroosting in droefheid, genezing in smart?
Waar vind ik een rustplaats na moeiten en zorg?
Wie blijft voor mijn redding en zaligheid borg?
Bij U schuil ik!

Ik schuil bij U weg, als de storm om mij raast,
Het leed mij beangst en de strijd mij verbaast;
Als schuldbesef drukt en de moed mij ontzinkt,
In 't duister der ziele geen starre meer blinkt.
Bij U schuil ik!

Ik schuil bij U rustig; Uw woord geeft mij recht;
Gij hebt aan mij, zondaar, Uw heil toegezegd;
Ik zie Uw genade in het raadselvol kruis,
In Jezus schonkt Gij mij den Leidsman naar huis!
Bij U schuil ik!

Ik schuil bij U veilig; bij U is 't mij goed;
't Besef Uwer liefde vertroost mijn gemoed;
Gemeenschap met U is volzalig genot,
Is weelde der ziel ook, bij 't bitterste lot!
Bij U schuil ik!

Ik schuil bij U immer! o Heer! houd mijn hand,
Versterk mijn geloove, verlicht mijn verstand!
O wees Gij mijn toevlucht, mijn heil, Gij alleen,
Dan reis ik met blijdschap naar 't Vaderhuis heen!
Bij U schuil ik!

B. Ten Kate.

BAAT TEGEN KWAAD

Als de slakke komt gekropen
Hier en ginder door het huis.
't Is al met haar slijm bedropen,
Niet één kamer blijft er kuisch.
Maar het middel is te vinden
Om het vuil, het leelijk ding,
Op te schorsen, in te binden,
Dat het niet te verre ging.
Men behoeft maar zout te krijgen,
Dat men op zijn lichaam strooit.
Straks zoo zal het nederzijgen,
Als het ijs, wanneer het dooit. —
Als de lust u komt bekoren
En u kruipt omtrent het brein,
Geeft den moed toch niet verloren,
Maar bewaart uw leden rein;
Uit haar vuil is wel te komen,
Laat maar 't kwaad niet verder gaan.
Zout, uit Godes Woord genomen,
Kan de zonde tegenstaan.

J. Cats.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Na de Synode

"De Twee-en-Negentig." (Vervolg)

Ik lees in de notulen van den kerkeraad van Eastern Ave. van Sept. 25, 1924: "Commissie-rapport inzake het protest der vijftig leden. Aangenomen." Dit rapport van de commissie, in wier handen het protest der vijftig was gesteld en die benoemd was om den kerkeraad met advies te dienen inzake dat protest, luidde als volgt:

"Rapport inzake ingekomen missieve geteekend door vijftig belijdende leden der gemeente. Uwe commissie biedt het volgende aan ter overweging des kerkeraads:

"Dit geschrift is volgens ons inzicht tweeledig: het bevat twee verzoeken en een protest. Over de wettigheid van dit protest en deze verzoeken het volgende:

"De Commissie is van oordeel, dat de protestanten zich hebben misgaan door bij wijze van circulaire door de gemeente gezamenlijk dit protest en verzoekschrift te teekenen. Gronden hiervoor zijn:

"I. Zulk een actie is door den kerkeraad van Eastern Ave. vroeger genoemd een daad van oproer en iemand werd op den kerkeraad ontboden om daarvan schuldbelijdenis te doen en bij in gebreke blijven en weigering om zulks te doen onder censuur geplaatst. Deze actie van den kerkeraad werd door de Classis Grand Rapids Oost gehandhaafd. De persoon in kwestie had zijn zaak naar de classis gebracht en werd door de classis in het ongelijk gesteld en de kerkeraad werd gehandhaafd in zijn doen.

"II. Volgens een bij de Synode van Kalamazoo, Juni 1924 ingekomen rapport, bladzijde 91 Acta Synodi 1924, leest men onder anderen: "Actie van gemeenschappelijk opkomen tegen den kerkeraad is zeker te veroordeelen, als in strijd met den aard van wat wij noemen 'het recht van controle' der mondige lidmaten.

"III. Er werd vroeger door den Kerkeraad aan een broeder, die op soortgelijke wijze een petitie wenschte te circuleeren en daarvoor de toestemming van den kerkeraad vroeg, beslist een ontkennend antwoord gegeven en hem werd verboden zulks te doen. Notulen Kerkeraadsvergadering 27 Maart, 1919.

"Met het oog echter op de historie van den laatsten tijd, zou de Commissie toch den kerkeraad willen adviseeren, om dit protest en verzoekschrift in behandeling te nemen, doch dan den protestanten te doen gevoelen, dat de Kerkeraad, door dit protest en verzoekschrift in behandeling te nemen, beslist niet uitspreekt, dat hij verplicht was dit te doen, noch ook dat hij deze actie approbeert.

"Inzake de behandeling van het verzoekschrift en protest heeft de commissie het volgende:

"Antwoord op verzoek No. 1.

"De Kerkeraad is overtuigd, dat de leeraar zich houdt aan Gods Woord en onze Confessie, zooals hij beloofd heeft in zijn onderteekening van het verbindingsformulier. Verder, de laatstgehouden Synode heeft verklaard dat de leeraar in de fundamenteele waarheden Gereformeerd is en de Commissie is van oordeel, dat het daarom niet wel aangaat, om hem nu nog eens weer de belofte te laten doen, dat hij zich hieraan zal houden.

"Wat het verzoek aangaande des leeraars onderteekening van de drie punten betreft, waar de Synode het niet wijs heeft geoordeeld, en het daarom ook niet heeft gedaan, om van den leeraar instemming te vragen met de drie punten, zooals die door de Synode aangenomen zijn, kan de Kerkeraad niet aan de protestanten het recht toekennen om zulks te vragen. De zaak is in zijn geheel door de breedste vergadering onzer kerken behandeld en beslecht, zooals te vinden is in de Acta der Synode en behoort bevrediging te geven aan de protestanten.

"Het blijkt, dat de protestanten rust en vrede begeeren in de gmeente, zooals ze dat uitspreken in het laatste gedeelte van Punt I van hun verzoek. De kerkeraad is van oordeel en overtuigd, dat deze begeerde rust en vrede niet zal bewerkstelligd worden door de wijze van optreden der protestanten, maar dat dezelve hierdoor wordt verstoord en meerdere onrust wordt verwekt.

"Om bovengenoemde redenen kan de Kerkeraad niet voldoen aan uw verzoek genoemd onder punt I.

"Antwoord op verzoek No. 2.

"In de eerste plaats zouden wij willen zeggen, dat volgens artikel 31 D. K. O. de meerdere vergaderingen wegens haar karakter niet hooger staan dan de mindere vergaderingen, op zulk een wijze, dat ze een hoogere bestuursmacht zouden vormen, aan wier besluiten de Kerkeraad onvoorwaardelijk gebonden is. De Kerkeraad heeft zeker het recht om zich op een meerdere vergadering te beroepen, wanneer hij zich bezwaard gevoelt over een zeker advies des Classis.

"Ten tweeden spreekt de verklaring der K. O. door Dss. Van Dellen en Keegstra, onder artikel 31 er van, dat het in het algemeen niet geraden is voor Kerkeraden om hunne besluiten uit te voeren als er bezwaar tegen komt. We mogen zeker wel besluiten, dat hetgeen waar is in dit opzicht van kerkeraadsbesluiten, van Classicale adviezen niet minder waar is.

"Ten derden is het meer dan eens voorgekomen in Classis Grand Rapids Oost, dat de kerkeraden zich niet hebben gehouden en gebonden geacht aan Classicale adviezen. Ook zouden we nog willen opmerken, dat het juister is te spreken van Classicale adviezen dan van Classicale besluiten. Het komt ons voor dat de protestanten niet voldoende rekening hebben gehouden met onze Gereformeerde Kerkregeering.

"Op bovengenoemde gronden missen dan ook de protestanten het recht om den Kerkeraad te beschuldigen van in kerkelijke rebellie te leven.

"Antwoord op Punt III van het protest.

"De gemeente-vergadering van 2 September was niet een beroep doen op het volk tegenover Classicale adviezen.

"Het doel dier vergadering is voldoende toegelicht door den leeraar bij het begin der vergadering zelf. Daar er onderscheidene leden der gemeente vroegen om met een protest door de gemeente te mogen gaan, besloot de Kerkeraad de zaak aan te pakken en te behandelen zooals ze deed. En wij zouden aan de protestanten willen vragen, om te bewijzen, dat de Kerkeraad hierdoor zich heeft vergrepen aan Gereformeerd Kerkrecht.

"De verklaring der K. O. zegt, waar ze handelt over gemeente-vergaderingen: 'de Kerkeraad raadplege de leden in zulke gemeentelijke samenkomsten, doch zorge er voor, dat hij de leiding hebbe en de eindbeslissing neme.' Vrage: behooren de vrouwelijke leden tot de gemeente of niet?

"Ook spreekt deze verklaring er van, dat de Kerkeraad de gemeente niet mag overheerschen, doch rekening diene te houden met hare meening. Daarom zou de Kerkeraad dan ook ganschelijk niet willen erkennen, dat zijn handeling in dezen lijnrecht indruischt tegen alle beginselen van Gereformeerd Kerkrecht.

"Verder is het eenvoudig onwaar om te beweren, dat vrouwen en meisjes werden aangespoord om te komen stemmen. De protestanten zullen dit dan ook niet met bewijzen kunnen staven. Wat werd afgekondigd is dat beide zoowel vrouwelijke als mannelijke leden op de vergadering werden verwacht. En het doet eigenaardig aan als de protestanten aan vrouwen en meisjes het recht ontkennen om te protesteeren, terwijl ze op eigen protest ook de namen van vrouwen hebben opgenomen.

"Op bovengenoemde gronden meent de Commissie, dat er hoegenaamd geen grond is voor dit protest.

"Daar de Kerkeraad in gevallen als deze onder geen omstandigheden een lichaam in de gemeente buiten den Kerkeraad zouden kunnen erkennen, zooals de protestanten vragen, daar ze twee hunner hebben aangewezen, om het antwoord van den Kerkeraad te ontvangen, ontbiede de Kerkeraad alle onderteekenaars ter Kerkeraadsvergadeing met het doel:

"I. Hun te wijzen op hun verkeerd gedrag in het rondgaan met of onderteekenen van dit verzoekschrift en protest, en daarvan belijdenis te vragen.

"II. Hun voor te lezen het besluit van den Kerkeraad.

"III. Van hen te eischen, dat ze de beschuldigingen, dat de Kerkeraad in kerkelijke rebellie leeft, herroepen.

De Commissie,
(Was get.) M. Vander Vennen
O. Van Ellen
S. G. Schaafsma."

Dit rapport der commissie, dat door den Kerkeraad werd aangenomen, laat aan duidelijkheid niets te wenschen over. Er wordt duidelijk in uitgesproken, dat de Kerkeraad geen gezamenlijke actie der leden, als een lichaam buiten den Kerkeraad wil noch mag dulden. Er wordt in gezegd, dat de Kerkeraad overtuigd is, dat de leeraar in overeenstemming is met Schrift en belijdenis en dat hij niet gehouden is instemming te betuigen met de drie punten. En er wordt in ontkend, dat de Kerkeraad in kerkelijke rebellie leeft ten opzichte van de meerdere vergaderingen.

Natuurlijk kreeg op deze wijze de Kerkeraad de handen vol werk. Hij had besloten, om op de eerstvolgende vergadering vijftien der protestanten te ontbieden en één voor één te behandelen. Ook besloot de Kerkeraad, dat de protestanten eerst een bevredigend antwoord zouden hebben te geven op punt I van de besluiten des Kerkeraads, eer aan II en III van zijn besluiten gevolg zou worden gegeven. Op de vergadering des Kerkeraads van den 9den October verschenen drie van de vijftien ontbodenen. De anderen bleven weg. Op de eerste vraag van den kerkeraad, of ze namelijk niet wilden erkennen, dat ze verkeerd gedaan hadden door met een petitie door de gemeente te gaan en alzoo onrust te verwekken, wilden ze geen antwoord geven. Het scheen, dat ze samen hadden afgesproken niets te zeggen, tot ze eerst samen geraadpleegd hadden. Op de volgende vergadering waren er nog vijftien ontboden, waarvan er thans vier verschenen. Doch het resultaat was hetzelfde als de vorige maal. Sommigen hunner maakten een allertreurigsten indruk, want ofschoon ze blijkbaar van de zaak, waarvoor ze hun naam hadden gezet, niets verstonden, toch bleven ze, ook bij samenspreking en vermaning van den Kerkeraad, halstarrig weigeren om het verkeerde van hunne handeling te erkennen. Het was akelig werk voor den Kerkeraad, zooals ieder begrijpen kan. Met menschen te arbeiden, die de dingen metterdaad niet verstaan, doch op de een of andere wijze bewogen zijn om hun naam op een protest te zetten, en die voor geen rede oor hebben en voor geen overtuiging vatbaar willen zijn, — dat is metterdaad wel het ellendigste, wat men kan hebben te doen.

Tot overmaat van ramp kwam op diezelfde vergadering, Oct. 23, nog een ander verzoekschrift ter tafel, onderteekend door 86 leden der gemeente, mannen en vrouwen, vragende, dat de kerkeraad stappen zou nemen, om een vervroegde classis samen te roepen. Dit verzoek luidde als volgt:

Grand Rapids, 18 Oct. 1924.

"Aan den Kerkeraad der Chr. Ger. Kerk
te Eastern Ave., Grand Rapids, Mich.

"Waarde Broeders:—Ondergeteekenden, leden van de Chr. Ger. Kerk van Eastern Ave. verzoeken bij dezen, dat de Kerkeraad de noodige stappen neme tot het samenroepen van eene speciale classis. Reden voor dit verzoek is het feit, dat samenwerking tusschen de getrouwe leden van Eastern Ave. (sic!) die de eigenlijke gemeente uitmaken, met den tegenwoordigen leeraar en kerkeraad onmogelijk is geworden. Samenwerking met den leeraar is onmogelijk, omdat hij, volgens het eerste nummer van de 'Standard Bearer,' het standpunt veroordeeld door de Synode, zal blijven handhaven. Samenwerking met den kerkeraad is onmogelijk, omdat die zich niet wil onderwerpen aan de classis en, door het samenroepen van de gemeente, om bij haar steun te zoeken tegenover de classis, feitelijk het kerkverband heeft verbroken. Het behoeft geen betoog, dat samenwerking onder de huidige

omstandigheden van de eigenlijke gemeente van Eastern Ave. (sic!) met zoo'n leeraar en kerkeraad eenvoudig onmogelijk is.

"Wij hopen, dat ook de kerkeraad het noodzakelijke van eene speciale classis zal inzien. Is hij daartoe genegen, dan verwachten wij, dat hij zich zal wenden tot de Classicale Commissie met het verzoek om een vergadering samen te roepen niet later dan 18 November. Mocht het echter gebeuren dat binnen een week noch de Classicale Commissie noch een onzer bericht heeft ontvangen, dat de kerkeraad eene speciale classicale vergadering zoekt te beleggen, zoo zullen wij ons als de getrouwe leden der gemeente tot de classicale commissie en desnoods tot de andere gemeenten der classis vervoegen, opdat wij langs dien weg een speciale vergadering der classis mogen verkrijgen en opdat de Gereformeerde leer en de beginselen van Gereformeerd Kerkrecht mogen worden gehandhaafd.

"Was get. Fred Boerkool, Mrs. Fred Boerkool, Rev. and Mrs. Vander Mey, Dena Vander Mey, Fannie Vander Mey, Wm. Vander Mey, Henry Hoeksema, Mrs. Henry Hoeksema, Mr. J. F. Ozinga, John Bylsma, Mrs. John Bylsma, Ysbrand Vos. Jacob Beukema, Christiena Beukema, Tony Zylstra, Marie Zylstra, John Kamp, Mrs. Orrie Datema, Mr. Orrie Datema, Mrs. J. De Hoog, J. De Hoog, Henry B. De Haan, Ralph Dertien, Mrs. Ralph Dertien, Mrs. J. Jolman, W. Hoeksema, Mrs. W. Hoeksema, Elizabeth De Boer, Anna De Haan, Benjamin Rietema, Mrs. Benj. Rietema, John Hoeksema, Mrs. J. Hoeksema, Peter Timmer, Ralph Kok, B. Boelema, Mrs. B. Boelema, Andrew Klaassen, Mrs. A. Klaassen, Mr. F. Johnson, John Starkenburg, Mrs. J. Starkenburg, Dena Starkenburg, Jennie Starkenburg, George Koorndyk, Mrs. Geo. Koorndyk, John Jolman, S. Jolman, H. Holwerda, Mrs. H. Holwerda, H. Vander Vennen, J. Koorndyk, Ida Koorndyk, Mrs. Koorndyk, John W. Holwerda, Mrs. J. W. Holwerda, Peter Van Hekken, George Japenga, Mrs. G. Japenga, William Holwerda, George Bylsma, Tena Bylsma, T. Vander Lugt, D. Hunderman, Mrs. D. Agema, Rena Agema, Jan Datema, S. Vander Veen, H. Rozema, Wm. Vander Lugt, E. De Haan, Mrs. E. De Haan, Mr. and Mrs. J. Karsies, Mrs. H. De Weerd."

De lezer zal bemerken, dat er haast in 't spel was. In de eerste plaats was het nog geen maand geleden, dat de kerkeraad het protest en verzoekschrift der vijftig had ontvangen. Slechts twee kerkeraadsvergaderingen waren er over verloopen sedert de vijftig hun document hadden ingediend. En thans kwam er reeds een verzoek om een speciale vergadering der classis. Nauw had men iets ingediend bij den kerkeraad of men wilde het hem reeds weer uit de handen nemen. En dan stelt men maar datum en dag, waarop zulk een vergadering zou moeten worden gehouden! De lezer gevoelt, dat wie zoo stout spreekt wel meer zal weten. In de tweede plaats was de gewone vergadering der classis in Januari. Men kon dus geen enkele weken wachten! O, die Gereformeerde beginselen en dat Gereformeerd kerkrecht wogen dezen broeders en zusters zoo zwaar! Laat den lezer, die de onderteekenaars kent, er maar eens bij langs gaan en er eens uitzoeken, wie van hen al niet doorkneed is in de Gereformeerde leer en in Gereformeerd kerkrecht! Misschien, dat er dan nog meer oogen opengaan. Maar wat zal men het zwaar te verantwoorden hebben, als in den dag des oordeels deze liefde tot de Gereformeerde waarheid en de Gereformeerde beginselen van kerkrecht door Hem wordt doorspeurd en beoordeeld, die niet liegen kan!

Overigens spreekt het boekdeelen als één vijf-entwintigste deel van eene gemeente zich zoo maar *de* gemeente, *de getrouwe leden* durft noemen! Had men dit nog bestaan, nadat de classis uitspraak gedaan had, het ware eenigszins te verstaan geweest. Doch men kan zoo tusschen de regels door in bovenstaand document lezen, dat men steun had en dat men tamelijk zeker rekenen mocht op het samenroepen der classis op 18 Nov., zooals dan ook metterdaad is geschied.

Doch laat ons de geschiedenis niet vooruit loopen.

Ik lees in de notulen des kerkeraads in betrekking tot bovengenoemd verzoek het volgende: (Notulen, Oct. 23, Art. 8)

"Na bespreking dezer zaak spreekt de kerkeraad uit, dat er volgens den kerkeraad geen behoefte is aan een vervroegde of speciale classis. Gronden:

"een protest geteekend door het meerendeel der onderteekenaars van dat verzoek (om een speciale classis) is nog bij den kerkeraad aanhangig en

"er is nog geen voldoende tijd geweest om dit af te handelen."

"Verder besloten om de classicale commissie mede te deelen, dat de kerkeraad bovengenoemd besluit passeerde en de commissie verzoekt, om, indien bij haar wordt aangevraagd om een vervroegde classis, dit verzoek niet in te willigen; en indien de commissie toch een vergadering toestaat om dan hiertegen te protesteeren."

In overeenstemming met dit besluit des kerkeraads werd de volgende brief gezonden aan de Classicale Commissie:

"Grand Rapids, Mich.,
October 25, 1924.

"Aan de Classicale Commissie
van Classis Grand Rapids East,
Grand Rapids, Mich.,
c/o Dr. H. H. Meeter.

"Waarde Broeders:—

"In zijn vergadering van October 23, 1924, ontving de Kerkeraad van Eastern Ave., Grand Rapids, het volgende verzoek:

'Ondergeteekenden, leden van,' etc. (hier volgt kopie van het verzoek der zes-en-tachtig om een speciale vergadering der classis).

"Dit verzoek was geteekend door 46 mannelijke en 40 vrouwelijke leden der gemeente.

"De meeste van de mannelijke en sommige van de

vrouwelijke onderteekenaars hebben eveneens een protest onderteekend, dat nu bij den kerkeraad aanhangig is en nog niet is kunnen worden afgehandeld. Op grond hiervan besloot de kerkeraad uit te spreken, dat onder de omstandigheden de kerkeraad geen noodzakelijkheid kan zien voor eene speciale classis en besloot daarom dit verzoek niet in te willigen.

"Ook werd besloten de classicale commissie hiervan bericht te geven met het verzoek om, indien er aanvrage wordt gedaan om een speciale classis samen te roepen, hier niet op in te gaan.

Broedergroetend,
Namens den kerkeraad,
(Was get.) S. G. Schaafsma, Clerk."

Wat hierop volgde en hoe de classicale commissie handelde bespreken we een volgende keer.

H. H.

HIS LOVE

It was His love, so boundless, free
That moved the Lord to pardon me
And own me for His ransomed child,
Redeemed, renewed and reconciled.

It was His Love impelled my heart
To turn from self and sin apart,
And find in Him the wondrous power
A Christian life to live each hour.

O wondrous and amazing Love,
O grace that saved and ransomed me!
My heart and life shall sing to Thee
In time and in eternity!

THE LIFE THAT COUNTS

The life that counts must toil and fight,
Must hate the wrong and love the right;
Must stand for truth by day, by night—
That is the life that counts.

The life that counts must aim to rise
Above the earth to sunlit skies;
Must fix his gaze on Paradise—
That is the life that counts.

The life that counts must hopeful be;
In darkest night make melody;
Must wait the dawn on bended knee—
That is the life that counts.

The life that counts is linked with God;
And turns not from the cross, the rod;
But walks with joy where Jesus trod—
That is the life that counts.

AAN MIJN VRIEND IN HET WESTEN

Grand Rapids,
1 Juni, 1926

Amice fraterque:—

Je hebt het laatste nieuws zeker reeds gehoord of gelezen? Ik bedoel natuurlijk, dat de "Reformed Herald" overleden is. Maar een treurige doode, hé? Niet omdat hij nu zulk een groote en gewichtige plaats besloeg in het leven der kerken, want dat was nu juist niet het geval. Hij kon wat dat betreft wel gemist worden en feit is eigenlijk, dat er niet velen zijn die hem zullen missen. Maar daarom vind ik het juist zulk een droevig geval. Want immers, heen te gaan zonder begeerd te zijn, och, ik vind dat altijd van het treurigste, dat men al bedenken kan.

Men heeft mij niet bericht, wat de oorzaak wel zijn mag, dat dit blad in de toekomst niet meer verschijnen zal. De eindredakteur heeft in het laatste nummer een afscheidswoord aan de lezers, zooals hij in het eerste exemplaar een inleidend woordje had. Een gemakkelijke taak was dit blijkbaar niet, ik bedoel om dit afscheidswoordje te schrijven. En de schrijver maakt ons ook niet veel wijzer. Hij meent, dat het sommigen wel van harte leed zal zijn, dat ook dit blad niet weer verschijnen zal. Ook spreekt hij zelfs uit, dat anderen dit bericht wel met blijdschap zullen begroeten, vooral omdat die verschillende bladen maar afbreuk doen aan de officieele organen der Kerk. Maar ik weet niet, wat ik er van denken moet. Men hoort noch van het een noch van het ander heel veel. Ik heb geen teekenen van rouw kunnen ontdekken. En ook heb ik geen gejuich gehoord. 't Ging alles met stille trom. En afbreuk aan de kerkelijke bladen deed deze "Herald" toch zeker ook niet veel. Men fluisterde eerst wel dit en dat. De één meende, dat er geen lezers genoeg waren, om het blad in stand te houden; de ander sprak er van, dat de redakteuren eigenlijk niet recht meer wisten waarover ze zouden schrijven. Doch dit zijn allemaal natuurlijk maar praatjes, waar men niet veel op aan kan. De naaste oorzaak van dit stille en zachte wegsterven zal wel bloedarmoede geweest zijn.

Wat kan het anders raar gaan in de wereld, hé? Zoo zat ik bij mezelf te denken, toen ik dat laatste nummer van de "Reformed Herald" onder de oogen kreeg. Wie zou nu ooit gedacht hebben, dat die vroegere "Witness" zulk een smadelijk einde zou hebben? Hij zat zoo vol leven en strijdlust, toen hij eerst de wereld intoog! Hij zou den strijd aanbinden voor de Gereformeerde waarheid en tegen den Janssen-geest! En och arme, wat verloor hij al gauw den moed, niet waar? En toen kwam die liefelijke samensmelting met "Religion and Culture"! Twee, dacht men, zijn sterker dan één. En nu zijn ze reeds beide weg. Die omarming is wel doodelijk geweest! Ja, ja, 't kan verkeeren, zei Brederode.

Men is hier in de stad in de buurt van Grandville

Ave. nu zoover, dat men zich tot een gemeente, een protesteerende, wil organiseeren. Ik denk, dat men daar beginnen zal met ongeveer vijf-en-twintig of dertig huisgezinnen, maar als men maar eerst georganiseerd is, zal het in dien hoek van de stad wel groeien, verwacht ik. Hudsonville heeft reeds eenige weken dienst gehad in de week, maar vergadert thans ook op Zondag. Ik verwacht, dat er in die omstreken een goede toekomst is voor een gemeente. En ook in Munster is men begonnen met bediening des Woords op Zondag. Ik denk, dat er in die buurt heel wat menschen zijn, die het goed met ons eens zijn en die ook wel zullen komen, als er maar eerst een begin is. Het is vóór vele menschen toch zoo moeilijk, om ook waar ze de dingen wel verstaan en eigenlijk wel overtuigd zijn, de kerk te verlaten, waarin ze zoo lang hebben verkeerd. Doch de zaak gaat onder den zegen des Heeren goed vooruit, veel sneller dan ik mij had voorgesteld.

Wat de Synode van de Christelijke Gereformeerde kerken eens zal doen? Die vraag hoort men nog al eens een keertje in den laatsten tijd. Velen zijn van gedachten dat er op de eene of andere wijze een groote verandering zal komen door middel van die Synode. Er zijn er, die altijd nog de hoop koesteren (ik bedoel niet onder ons, maar in de Chr. Geref. kerken), dat de Synode nog herstellen zal, wat door de Classes is misdaan. Doch hoe zal ze dat kunnen? Ook al zou ze genade ontvangen om te belijden, dat èn de Synode van 1924 èn de beide Classes in Grand Rapids verkeerd hadden gehandeld (iets, dat ik niet verwacht), dan zouden ze toch de geschiedenis niet ongedaan kunnen maken. Er is zooveel geschied, dat op dit oogenblik, naar menschelijk oordeel althans, herstel onmogelijk is. Doch ik verwacht ook nog niet eens zooveel goeds van de Synode, dat men al het gepleegd onrecht zal durven of willen veroordeelen of ook de verkapte ketterij van Kalamazoo 1924 zal herroepen. Ik denk veeleer, dat men op de eene of andere wijze zich van de verschillende protesten, die daar zullen verschijnen, af zal maken. Men zou dat, wat *onze* protesten betreft, kunnen doen op de wijze, waarop Classis West alhier adviseert te doen. Men heeft dan eenvóudig uit te spreken, dat sedert onze schorsing en afzetting onze handelingen zoo schismatiek geweest zijn, dat we alle aanspraak op overweging van onze protesten verbeurd hebben. Men zegt immers, dat we ons hadden moeten onderwerpen! Men wilde immers eerst het vonnis voltrekken; dan mochten we ons beroepen! Maar een werkelijke behandeling van de zaak verwacht ik in geen geval. Daarvoor zal de Synode geestelijk niet sterk genoeg zijn. Men zal op den sterk hellenden weg wel voort moeten, al is het ook tegen wil en dank van sommigen.

Het kon zijn, dat men een beetje in het nauw kwam met sommige andere kwesties. Ik heb vooral het oog op die kerkrechtelijke kwestie over het afzetten van een kerkeraad door eene classis. Natuurlijk zal men wel niet zoo kunnen tooveren, dat men beide zal kunnen handhaven, het kerkrechtelijk standpunt van Dr. Van Lonkhuyzen en de handelingen der Classes Grand Rapids Oost en West. Als men het eerste handhaaft, dat namelijk een classis nooit een kerkeraad mag afzetten, dan heeft men daarmede ook het tweede veroordeeld. Doch het zal wel het beste zijn, dat de Synode over al zulke lastige vraagstukken een breede commissie benoeme, die de zaak nog eens enkele jaren in ernstige of min ernstige studie kan nemen. Zulk eene commissie is altijd een zeer nuttige Synodale doofpot, waarin heel wat kerkelijke kooltjes kunnen worden verstikt en gedoofd om nooit weer op te gloeien. Natuurlijk mocht zulk een zaak als die der Gemeene Gratie-kwestie daar niet in; daar wilde men zich over uitspreken, omdat men haar toch niet verstond. En bovendien, men meende, dat die kwestie uit den doofpot moest gehouden worden, om ons er in te krijgen. Maar als men het anders te doen heeft met zaken, die op zichzelf góed duidelijk zijn, maar die uit praktisch oógpunt last kunnen veroorzaken, dan kan zulk een Synodale commissie heel wat dienst doen. Die studeert dan soms zoo lang en diep over eene zaak, dat men den doofpot en de kooltjes met elkander vergeet.

Een mooi briefje van broeder Sevensma in "De Wachter," hé? Ik kan best gelooven, dat hij met tranen in de oogen van dankbaarheid over de steenen voor de eerste keer weer in de oude kerk zat. Er moesten toch ook ergens tranen geschreid worden. En van onzen kant is dit niet geschied. Wij hebben met een dankbaar hart blijmoediglijk den steenhoop er aan gegeven. Ook geloof ik wel, dat hij hoopt, dat velen de oógen nog mogen opengaan, zooals hij zich ongeveer uitdrukt. Maar overigens begrijp ik hem toch niet al te goed. Hij schijnt onder den indruk te leven, dat er nogal eenige menschen uit onze gemeente bij hen overkomen. En daar weten wij toch niets van. Het zou goed zijn, dat ze ons van al die menschen eens een naamlijst zonden. Het is toch vreemd, dat men ons verlaat zonder dat wij er iets van kunnen bemerken!

Maar ik moet eerst eindigen. Groete aan de broeders en zusters bij jullie.

Als altijd de uwe in Christus,

H. H.

WAT STERKT IN DEN STRIJD!

De kamp zij zwaar, volzalig is de keus,
Volharding tot het einde blijft de leus!
In onze zwakheid worde ze ons geschonken.
De zoete wijn van menschengunst maakt dronken;
Van Christus' smaad is zelfs het bitt're zoet,
En sterkt het hart, en steunt der moeden moed.

Da Costa (Bij de oprichting van De Heraut in 1858).

---

82. Er is geene leer zoo dwaas of schandelijk, die niet ook zijne scholieren en toehoorders vindt.

---

78. Gods Woord moet beide tegelijk doen: op het hoogste verlichten en eeren, die het gelooven; en op het hoogste verblinden en onteeren, die het niet gelooven.

POLYGAMY IN OLD TESTAMENT TIMES

(Continued)

The last time we briefly called your attention to the evolutionistic theory that attempts to justify the practice of polygamy in Old Testament times. We found that the solution offered for the problem is deficient in its character, and does by no means satisfy us, that the practice of polygamy is legitimate, even though the Old Testament seemingly does sanction it. It is our purpose to prove that the Old Testament does not sanction the practice of polygamy, and we will proceed upon a theological basis in doing so. We must return in our discussion to the days of the Creation of man and woman, and look at the marriage relation from the ideal state, as was the case in Paradise.

In the beginning God created man and woman, and God united them into the holy state of marriage. Man and woman were not created alongside of one another, in the sense that one was merely the dominating factor. Adam was the complement of Eve, and Eve was the complement of Adam. Not to be misunderstood, Adam was a perfect finished production when he proceeded from the hands of the Creator. Adam was a finished piece of workmanship, and the nature of Adam was complete. Yet, we must not make a mistake in saying that Adam was a complete entity in himself, for that is not entirely correct. Adam was alone and his nature was desirous of a human complement. Hence, we must explain the state of loneliness in Adam as a plea on his part that would help to complement his own lonely state of existence. Eve, therefore, is the complementation of Adam, and Adam is the complement of Eve. The formation of the first human pair falls in the period of the physiological creation of the man only. This formation of the first human pair is not after the manner of ready-made, or at once completed being, but in the way of becoming more and more complete. The one developing human form becomes perfected in the contrast of the one man and the one woman. Man, as a personality, is not conditioned through sexual completion or integration; and man and wife are not only two halves that together make one whole in a personal sense, but this is true in the social sense. The wife, however, is just as much a complete being in herself, as the man is in himself. Surely, the woman proceeds from the rib of man as a substance, but also from that trance-like vision into which Adam had been cast by God, the woman came forth from that death-like sleep of Adam as a complete individual in the physical sense. In respect to substance, the woman as formed from one of man's ribs is of a different formation, but not a less formation. The creation of the woman is no less a power of God, but it is rather a complementing power to the creative power of God as manifested in man. Woman is not a secondary power, and man a primary power, but each is primary in his or her own place in the organism of creation. However, we must not lose out of sight the divine contrasts in creation. Eve is brought to Adam by God. Hence, marriage is a divine institution. Individual choice is a choice that is in harmony with the divine contrast as God formed it in the creation of man and woman, and made them husband and wife. Gen. 2:21-24 teaches nothing less than a profound and inseparable unity and fellowship existing between Adam and Eve. Generically, we may conclude from this passage, that man without woman is not complete. Dependence of the man or the woman, and the greater dependence of the woman on the man, does not permit us to conclude that the weaker of the two sexes is an inferior one, but the dependence of the two respective sexes upon one another indicates only a difference of function. Both man and woman are complete image bearers of God, and man alone cannot fulfill the demands which God demands of him. One of the demands which is of interest to us at present, is the propagation of man's own genus. To propagate his own genus man finds a complement in the woman, and these two when united together in a monogamous marriage relation are able to give answer to the demands which God has made. Woman, therefore, is not standing above the man, nor below the man, but is standing alongside of the man. The works of Dr. Geesink are of significance in this connection, when he says, "het bizondere in den man, en het bigondere in de vrouw, vereenigd, eerst weer het algemeene: den mensch. Tercht is dan ook opgemerkt dat de man eerst een volkomen man wordt in de verbinding met de vrouw, en de vrouw eerst een volkomen vrouw in verbinding met den man. Fichte schreef, 'de ongehuwde persoon is slechts voor de helft een mensch'. Celibacy, as a principle, in fact would destroy God's plan, would destroy the harmony and unity which exists in God's creation of man and woman. Celibacy, therefore, is not a desired ideal, and is not advocated as such. Kuyper says that in the mystery of creation lies the institution of marriage, and "niet alleen het huwelijk, maar zeer beslist het monogame huwelijk, d. i. van èèn man en èèn vrouw, ligt in de schepping en in de onderhouding vast, en geldt uit dien hoofde als een in de natuur zelve gefundeerde ordinantie." Celibacy, is as such not condoned in the Old Testament dispensation, and in the New Testament day celibacy does not become a norm and standard of living, but is considered to be an exceptionable form of living for a human being. New Testament celibacy is a problem all its own, and we have limited ourselves to the Old Testament. Hence, we just touch upon that subject.

In the previous paragraph, I believe, we have established beyond all reasonable doubt, that marriage is not only a divine institution, but also that polygamy is a violation of the ideal marriage relation as God had ordained it. Polygamy violated the divine organic harmony and unity of relation which God had established between man and woman. Polygamy may be captioned as a result of sin. The question arises, if the polygamous marriage relation is a sin per se, i. e. in itself, or whether it can be called an infirmity of the flesh? In other words, is polygamy the result of man's sin against God, or is

polygamy sin itself? Is polygamy a decidedly evil principle or is polygamy an outgrowth of another evil in the world? How does the Old Testament view these questions? We know that in the Old Testament dispensation monogamous marriage did not remain predominant, and complete recognition of monogamy among the Hebrews did not return until the ninth century after Christ. It is a patent fact that some of the patriarchs lived in a polygamous state. We are facing a problem, and a serious one, and God does not expressly condemn or approve the polygamous marriage relation of the patriarchs or their generations. It behooves us to ponder well the different aspects of this question, as presented in the Sacred writings, and to reflect on the fact that there are in one and the same book of Scripture widely different teachings on the matter in question, and to conclude that polygamy in Old Testament times was condemned or approved should be a matter of extreme caution. We must have a correct view of the law in relation to polygamy, and see whether God condemned or approved the practice.

In reference to Abraham we are explicitly told that he took to himself a secondary wife, or concubine, Hagar, and that Abraham did so at the suggestion of his wife, Sarah. To this Hagar, a son was born, and she named him Ishmael. Now if polygamy in its very essence and principle is a breach of God's fundamental law of marriage, then, of course, this act of Abraham was an error and a sin, more or less blameable according to the degree of knowledge which Abraham had received of God's law. It might be that Abraham sinned in ignorance, as Abimelech was about to do; it might be that Abraham sinned knowingly and wilfully, even as Adam had done in Paradise. Yet, we may not suppose that Abraham was without sin, and his ignorance of the law is no valid excuse. On the hypothesis, that Abraham acted in ignorance of the divine law, it is almost inconceivable to believe, that God, who so carefully interfered to prevent the crime of adultery on the part of King Pharoah, and again in the case of Abimelech, would altogether neglect the same care in regard to His Covenant friend and servant, Abraham. That Abraham also sinned wilfully is an untenable hypothesis, for it is inconsistent and incredible with the whole tenor of the Sacred narrative. There is not so much as one word of reproach in the whole history implying that God was in any way offended with Abraham's conduct on that occasion.

The history of the celebrated patriarch Jacob, pictures to us a person who indulged in the practice of polygamy even to a greater extent than the celebrated patriarch Abraham. Jacob, if any, lived under the special guidance of the Almighty God, and received God's blessings on many remarkable occasions in his life. Jacob had two wives, Leah and Rachel. Leah gave birth to six sons and one daughter, and Rachel bore Jacob two sons. But, even Leah and Rachel were entirely in harmony with the polygamous relation in which they lived with Jacob, for both Leah and Rachel even complicate the polygamous relation in presenting their respective maids, who in turn also gave birth to four children. Besides this all, Jacob was exceedingly blessed of God with many riches, and God does not condemn the polygamous marriage relation in which Jacob lived.

As a third illustration in which polygamy was seemingly approved of, we make mention of Elkanah, the father of Samuel. Elkanah was also a polygamist, for he possessed two wives. Hannah was a woman of piety, and we read of her husband that he feared Jehovah. In this case we are assured of the fact that both husband and wife were the recipients of God's divine favor. The question still remains, did God sanction the practice of polygamy?

It is not necessary to enumerate other evidences of polygamy among the Hebrews. We are satisfied that it was practiced, and the degree of polygamy practiced is an entirely different question. We also can make mention of the fact that even David and also his son Solomon possessed a plurality of wives, and now here in the Sacred records is there a shadow of rebuke, but in the midst of the polygamy practiced we are told, that the Lord of Hosts was with them.

That we have a problem to solve is evident from the examples enumerated above, and these examples could be multiplied, but we have chosen for our purpose such examples which on the surface were not denounced, but apparently were sanctioned by God. The question arises what is the principle, what is the law which must help us to determine the question involved? It is indeed necessary to remind ourselves of the fact, that the Mosaic Code of laws does not prohibit or sanction the practice of polygamy. Even Moses himself was a polygamist, for we read that he also married the Cushite woman. The question is, therefore, what role does the Mosaic Code play in respect to the polygamous practice of the Hebrews?

In attempting an answer to the various questions which we have presented, it is a matter of fact that the Mosaic Code does regulate the position of women, and also regulates the rule of family life. Moreover, many practices of the patriarchs are under the administration of the law no longer permitted. To account for this change, nl. that God permitted the patriarchs to do certain things which the Hebrews under the law were prohibited, we must remember that the law was pedagogical in its nature. The character and letter of the law permits polygamy to continue, yet, the law is very careful in its terms as to the official stamp of approval. The laws of Moses refrain from sanctioning the practice of polygamy. A great expanse of time elapsed between the fall of Adam and the promulgation of the Mosaic Code. When Adam was driven from Eden's garden of perfect contentment and communion with God, the ideal state of marriage was soon fallen into a state of decay. Lamech perverted the monogamic ideal of union between one man and one woman. The children of men are born in an environment which no longer portrays to their minds the beautiful harmony that exists between man and

woman, but the dominance of passion and lust of the flesh of the stronger over the weaker sex finds expression. Moreover, we must not forget, when Abraham is called from the land of the Chaldeans, that he also brought with him the practices and customs, at least to some extent, of the land of his birth. Chaldea was a land where sin reigned supreme; where morality was at a low ebb. We also know from reliable sources that the position of women in the land of Babylonia was far from the ideal. That Abraham at least in part survived some of the practices of his ancestry, I believe, is not an untenable assumption. 'Tis true in the land of Babylon and Chaldea and Egypt monogamy was the rule, yet some exceptions to the rule were in vogue.

It is even probable that the Code of Hammurabi did not exist in the land of Chaldea at the time of Abraham's call by God; it certainly is an undisputed fact that the customs which were later codified in the remarkable Code of Hammurabi were in full sway. It is significant that the relation which Abraham sustained to Hagar finds a similar specification in the Code of Hammurabi. We quote in part the following, "if a barren wife gives to her husband a slave girl who bears children to him, then he may not marry another wife, otherwise he might do so. The slave girl given to the husband is bound to show due deference to her mistress; if she does not do this she loses her privileged position, but she may not be sold if she has borne a child to her husband." Very likely this custom codified in the Code of Hammurabi also lived in the consciousness of Abraham when he sent Hagar away, because she did not show due deference to her mistress, Sarah. We must not forget that before a law is codified it has been a custom and a practice for some time, and has lived in the consciousness of the people for some time. Laws are customs and habits which by common consent become a rule for life in society. No doubt a similar custom in the consciousness of Sarah actuated the giving of Hagar as a wife unto Abraham in order that Sarah might become a mother by proxy. A childless mother in ancient times was considered a special curse, and such women were scorned and of little repute. In the case of Jacob we see that a polygamous state is forced upon him, because the customs of the land do not permit Laban to give away the younger before the eldest daughter. The position of women among the Hebrews was by no means an ideal one. The great love for children on the part of the patriarchs accounts in part for the practice of polygamy, but the Mosaic Code of laws, although not immediately abolishing polygamy among the Hebrews, certainly did mitigate its evil consequences. The laws of God given by His servant Moses unto the people of Israel elevated the position of women socially, and granted them certain rights which were not found among the heathen tribes and nations.

The question may be asked, why did not the Mosaic Code of laws at once condemn polygamy? In answering this question we must be reminded of the fact that the law of God took into consideration the darkened ethical consciousness of Israel, but God pedagogically would bring Israel to the consciousness of monogamy, the original marriage institution of God. The laws of people, indeed a very interesting phenomenon, are always founded upon the state of their existence and relationships. Moreover, the laws of God promulgated and written by His own Hand, were laws made to pedagogically bring about the restoration of the ideal. Laws not only are for the purpose of condemnation, but also must be a means, or a teacher unto godliness. In a certain sense we can speak of the laws of God as being immutable. The Old Testament Laws were founded upon a far deeper spiritual principle which found expression in the day of Christ in the New Testament dispensation. The permanent and spiritual principles of the law are again emphasized in the New Testament. In this respect, the ethics of the Old Testament, even though bereft of their local coloring again find spiritual expression in the New Testament dispensation. This is also true of the laws regulating the marriage relation of the Hebrews. We must not be too hasty, however, to conclude that marriage finds its true spiritual expression again first in the New Testament day, for a close scrutiny of the prophecies discloses the higher meaning of the marriage vow. The prophets already allude to the symbolism of marriage as the union existing between God and His people. The prophecies too, are teachings to bring back the people of Israel to the consciousness that monogamy is the ideal marriage relation. The prophets spiritualized the meaning of the laws of Moses. It is entirely natural that the spiritual import of the laws of Moses came to complete expression as time went on, and it is folly to expect that a people coming from the Egyptian bondage would understand the import of the law in its deep spiritual meaning and basic import. Centuries must pass by, and the constant teaching of the prophets of Jehovah were necessary to bring the Hebrews to an understanding of the real meaning of the law. Especially is this true of the marriage relation. God did not condemn or condone the practice of polygamy, but He did place barriers to thwart the polygamous marriage reality as it then existed, and would gradually elevate the people of Israel to the ideal as God had ordained it in Paradise.

Let us D. V. see next time how God restricted the practice of polygamy among the Hebrews when the Law was promulgated.

R. J. DANHOF.

VERBETERING

In het artikel "Gezichtsbeneveling en Gedachtenvertroebeling," zie No. 9, Vol. II van de "Standard Bearer," is tusschen den eersten en den tweeden regel weggevallen een anderen regel, n.l.:

Staat," Ds. Jansen, Veldprediker in Algemeenen Dienst

G. V. B.

---

178. Wij worden niet rechtvaardig door het rechtvaardige te doen; maar rechtvaardig geworden zijnde, doen wij hetgeen rechtvaardig is.

DE BIJBEL

Daar is een Wonderboek, uit wiens gewijde bladen
De Hemelwaarheid straalt met letteren van licht:
Het duurt en glanst altoos, en wat de tijd moog' schaden,
Het heerscht van eeuw tot eeuw, en is nog nooit gezwicht!
Dat Licht is Leven! En wie immer zoekt naar waarheid,
Erkent des Bijbels kracht met blijdschap en ontzag,
Zoo vaak een hooger geest met goddelijke klaarheid
Zijn zielsoog van het stof der aarde loutren mag.
Alle andre schriften zijn straks geurloos en vervelen:
Gods Woord wordt rijker steeds hoe vlijtiger doorvorscht;
't Ontvouwt een beter schat dan paarlen en juweelen,
En stilt den hoogsten wensch, die naar den Hemel dorst.
't Verlicht, vertroost, verblijdt; een balsem aller wonden;
Een Leidsman naar omhoog, voor eeuwig waar bevonden!

(Naar Charlotte Elliott,
door J. J. L. Ten Kate.)

Een boos hart is een bron vol vergif, en eene vergiftigde fontein, waaruit niets goeds, hetzij in woorden of werken, voorkomt, alhoewel het, naar het uiterlijk aanzien, ook nog zoo goed schijnt te zijn. Voorts brengt het niet alleen zelf niets goeds voort, maar steekt ook datgene aan, wat van anderen goeds gesproken en gedaan wordt, en vergiftigt het, dat is: het verdoemt en lastert het.

.... Maar wie gelooft het, en wie kan het begrijpen, dat het menschelijk hart door een verschrikkelijk oordeel in den hemel bij God verdoemd is? dat het namelijk is eene schatkamer vol boosheid, eene bron vol vergif, een hoofd en oorsprong aller misdaad? Een iegelijk, die mensch heet, moest wel schrikken voor zijn eigen hart, wanneer hij hoort, dat midden in zijn lichaam zulk eene pest, zulk een vergif, zulk eene bergplaats van boosheid en vergif gevonden wordt, zoodat hij niets goeds spreekt noch doet; voorts niets goed laat zijn, wat door anderen goeds besproken en gedaan wordt; maar maakt zichzelf uit het goede een vergif; uit God, den duivel; uit het leven, den dood; uit de gerechtigheid, zonde. Evenals de Farizeën uit Gods werk een werk des duivels, uit het Rijk Gods eene dienstbaarheid aan Beëlzebub, uit de allerrechtvaardigste werken Christi de allerergste zonden maken. Foei, die schandelijke moordkuil, die in het menschelijk hart is.

Alle genomen uit "Parelen uit de Schrift" van Dr. Martin Luther. Uitgegeven door het Amerikaansche Tractaat Genootschap, 150 Nassau Street, New York.

---

70. Wij moeten den ouden mensch met zoovele kinnebakslagen geeselen, met doornen pijnigen, en met nagelen doorsteken, totdat hij het hoofd buigt en den geest geeft.

JUIST GEZIEN

W. J. Snijman, predikant te Venterstad (Kaapkolonie) heeft enkele jaren terug een klein boekske, "De Gereformeerde Richting," de wereld ingezonden. In duidelijke taal beschrijft hij de gereformeerde opvatting van enkele goddelijke waarheden, o.a. het werkverbond, het genadeverbond, verkiezing en verwerping, het geloof en nog enkele andere aanverwante onderwerpen. Hetgeen hij van deze stukken schrijft is tamelijk zuiver en beantwoordende aan het doel dat hij zich voor oogen stelde — de jonge lidmaten der gemeente de fondamenteele gereformeerde waarheden inprenten — nochtans heeft vooral de inleiding op zijn werkje ons getroffen.

Hij schrijft: "In onze dagen hoort men niet meer zoo veel van Pelagianen, Remonstrantsch, enz., als in de dagen van onze Gereformeerde vaderen. Dit zou iemand licht kunnen doen denken dat sedert de veroordeeling van de Remonstranten door de Dordtsche Synode van 1618-1619, degenen, die Pelagiaansch of Remonstrantsch in de leer zijn, zeer gering in getal zijn geworden. Toch is dat niet zoo; neen, het getal dergenen die in vele opzichten met de Remonstranten van de zuivere Gereformeerde leer afwijken, is in onzen tijd verbazend groot."

"Daar is haast geen Gereformeerde gemeente, of zij telt verscheiden leden, die met betrekking tot sommige kenmerkende leerstukken van de Gereformeerde Kerken, niet meer zuiver zijn; ja zelfs twijfelen of het wel waar is, wanneer men hun het gevoelen van oude Geref. schrijvers op die punten voorhoudt. Het is al in dit opzicht zoo erg met ons geslacht, dat de oude Gereformeerde leer, wanneer nu verkondigd, als iets nieuws wordt beschouwd, en dus met wantrouwen ontvangen."

"De onkunde in de zuivere Gereformeerde leer is helaas zeer groot in onze dagen. Vandaar dat tegenwoordig zoo moeilijk onderscheid gezien wordt tusschen Gereformeerd en Remonstrantsch."

"Vraagt iemand nu: vanwaar komt die onkunde in de Gereformeerde leer? dan aarzel ik niet te antwoorden dat de fout ligt bij de voorgangers van de laatste eeuw. Men heeft niet genoeg gezorgd de gemeenteleden met de zuivere Gereformeerde leer bekend te maken. Men is zelf voor die leer onverschillig geworden en een voorliefde gaan krijgen voor het Methodisme."

"Let men op de stichtelijke boeken en geschriften in den laatsten tijd uitgekomen, dan zal men zien dat, zoo er al niet werkelijk Remonstrantsche leeringen in voorkomen, toch vele van de voornaamste leerstukken onzer vaderen geheel verzwegen worden."

"Zoo vindt men b.v. over de leer van de Verbonden niets; de voorverordineering bijna nooit eens genoemd, de wedergeboorte verward voorgesteld, meestal als een werk of daad van den mensch; — waardoor de leer van des menschen volslagen onmacht vernietigd wordt."

Wij meenen dat Ds. Snijman juist gezien heeft. De toestanden die hij noemt vindt men in schier alle Gereformeerde kerken van ons land. Hier en daar is er een

uitzondering. Ware hij lid van de Protesteerende gemeenten dan zou hij doorgaans hooren van de Verbonden, van de voorverordineering en de wedergeboorte. Dagelijks is de verwerping der dwalingen aan de orde. En er wordt gehandeld alsof de toekomst van de Gereformeerde leer in dit land alleen behouden kan worden door de jeugd de fondamenteele waarheden in de Drie Formulieren van Eenigheid vervat, in te prenten. Daarmede en daardoor alleen kan onder Gods zegen behouden worden wat wij hebben. De Christelijke Gereformeerde kerken moesten de predikanten H. Danhof, H. Hoeksema en G. Ophoff dankbaar zijn, dat zij door hun optreden tegen de gemeene gratie-leer den volke flink wakker geschud hebben voor de veelbeteekenende Gereformeerde waarheden. Het spijt ons dat deze predikanten door deze kerken zoo gehaat worden. Van hunne stellingen echter, spreekt men nu meer dan ooit te voren, al hebben velen een verkeerde opvatting van hunne stellingen, nochtans wordt het volk weer bij de Gereformeerde Belijdenis bepaalt. En zelfs de predikanten der voornoemde kerken zijn nu gedrongen om zich zoo dicht mogelijk bij de lijnen der Belijdenis te houden.

Of zulks ook zal blijven geschieden in de toekomst? Dat verwachten wij niet. Van de a.s. Synode van 1926 verwachten wij niets. Wel zijn er enkele protesten die de Synode zal beantwoorden, maar vasthoudende aan de Drie Punten, zal de e.k. Synode naar alle waarschijnlijkheid velen wegjagen. Het is te hopen, dat de Synode de toestanden der gemeenten en de gevaren der kerkelijke wereld juist zie.

Anders niets dan uitwisschen der grenzen en nog meer verwatering.

Ds. Snijman heeft juist gezien.

B. J. D.

Het jaar van het welbehagen des Heeren is tevens de dag der wrake onzes Gods, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelium van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.

H. Hoekstra, De Heidelbergsche Catechismus, p. 85.

BELIEF IN THE LIE

"When fiction rises pleasing to the eye,
Men will believe, because they love the lie;
But truth herself, if clouded with a frown,
Must have some solemn proof to pass her down."

—Churchill.

---

169. Het is een zeer goed teeken, dat de predikatie recht Christelijk is, indien ze vervolgd wordt; wederom, dat ze niet van den rechten aard is, indien ze geprezen en geëerd wordt.

DE WIJZEN DER WERELD VRAGEN....

Sjeb Lemini! Gij zijt gezeten op den troon
des hemels! Maar op aarde bewegen zich de goôn
der wereld en der hel met versch beproefde woede!
De zonde wreekt zich aan de zonde die haar broedde;
de omwentelingstoortsvlam op den middeleeuwschen nacht.
De menschheid, bij den gloed, rijst op en proeft haar kracht
aan werken des gewelds, aan werken der ontbinding.
Verlichting zonder U, wat wordt zij dan verblinding,
O, Licht der wereld! Zon der Waarheid en van Heil!
Of 't menschdom 's hemels ruim of 's afgronds diepten peil'
en beiden ondervraag om 't Godsgeheim te weten,
het moge Uw Woord, Uw Naam, Uw Rijk, Uw Komst vergeten,
die komst zal daar zijn als de nachtdief onverwacht.
Dat Rijk zal komen als de bliksem, ongedacht!
Die Naam zal heerschen en dat Woord zal overmogen!
En reeds bewegen zich de krachten uit den hoogen,
en woelt in heuvelen en gebergten barenssmart,
en grijpt die schok des werelds machtigen in 't hart.
De volken duiz'len van zich zelf. De wijzen vragen
elkander naar het eind van deze vreemde dagen.
"Is dit de morgen, die ons aanbreekt van een tijd,
aan volksbevrijding, menschvergoding, toegewijd ?
Of keeren wij terug ten bajert der verwarring?
En is dat somber licht, die vlam, slechts d' opensparring
eens hollen afgronds, ter verslinding toebereid
van al wat ordning heet, en recht, en menschlijkheid?"

Uit: "Zit aan mijn rechterhand"
van Isaac Da Costa

IN MEMORIAM

Den 5den Mei, 1926, ontsliep, naar wij gelooven, in den Heere, onzen zeer geliefden zoon en broeder

ROY VAN DER MEER,

in den ouderdom van bijna zeventien jaren. In de laatste week van zijn leven was zijn lijden ontzettend zwaar, het hoogtepunt van zeven jaren lijden wegens een zwak hart. Als treurende familie, pleitende op Godsbeloften, verwachten wij een zalig weerzien in die plaats waar wij nimmermeer zullen scheiden.

Namens de bedroefde familie,
Mr. en Mrs. R. Van der Meer
Elsie Van der Meer
Broeders en Zusters.

Hull, Iowa.

---

164. Het staat niet wel met een' Leeraar, wanneer hij vrede heeft, en van niemand aangevochten wordt; het is een teeken, dat hij niet de rechte leer heeft.

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Vergun mij een weinig ruimte in uw door velen gewaardeerd blad.

Met het oog op de laatstgehouden feestviering van Calvin College, las ik onder anderen ook van Mr. Beets, daar hij zeide, dat Calvin, de studenten zoude voorbereiden tot betere verklaring van den Bijbel. Nu, ik dacht al aanstonds, dat het niet overbodig zou zijn, dat die geleerde heeren van Calvin College, en ook zeker Mr. Beets, zelf ook nog wat meer onderwijs ontvingen, opdat zij den Bijbel beter zouden verstaan, want zij hebben in den laatsten tijd wel getoond, dat zij niet goed begrijpen, wat Jezus bedoelde toen Hij (Jezus) zeide: "Een nieuw gebod geeft ik u, hebt elkanderen hartelijk lief," want wat is het anders dan groote vijandschap om alles maar goed te keuren wat hun bekwame advokaat (volgens Mr. Beets) zooal van Ds. Hoeksema te zeggen had in het Court House; niets anders dan goddelooze, schandelijke en lasterlijke taal; en daar durven die heeren dan hun naam onder zetten. En tot nog toe zijn zij met die vijandschap besmet, en ook meestal alle andere leeraren der Chr. Geref. Kerk, want van protesteeren hoort men niet. Er zijn dan ook vele leeraren tegenwoordig, die zichzelven weiden inplaats van de schapen, waarover zij gesteld zijn; en hoe kunnen en durven zij nog bidden, en het Avondmaal bedienen, alles maar met een vijandig hart? Het is toch zeker wel wat erg. Dat komt verkeerd uit, broeders! Leeraren, die nog den vollen Raad Gods verkondigen, zoo maar uit hun ambt te zetten, zonder hen gelegenheid te geven zichzelven te verdedigen, is een groot onrecht die leeraren aangedaan. Of hebben zulke leeraren in de Chr. Geref. Kerk geen plaats meer? Het schijnt wel zoo; maar dat het al maar menschenwerk is, kan ieder duidelijk zien, want er loopen al meer en meer menschen uit de Chr. Geref. Kerk weg.

Ik kan maar slecht gelooven, dat Mr. Bouma, Beets en anderen dat ook voor een goed werk beschouwen voor God, om eenige leeraren zoo maar uit de Chr. Geref. Kerk te bannen zonder voldoend bewijs uit Gods Woord. En dan Ds. Pekelder van Coldbrook gaat nog een stap verder; die scheldt Ds. H. Hoeksema maar uit voor een Pope, en zijne volgelingen voor dweepers. Het zou voor u, Mr. Pekelder, ook wel goed zijn, wat meer onderwijs te ontvangen ter betere verklaring van den Bijbel, Nu, u kunt gerust zijn, Mr. Pekelder, want Ds. H. Hoeksema is geen Pope, en zijn volgelingen nog geen dweepers. Het zou van u zeker wel wat beter zijn wat meer over de toekomst uwer leden te denken, inplaats van aan uwe leden te vragen of zij nogal wat geld bezitten. Komt dat ook te pas in uwe ambtsbediening? Waar denkt u toch over? Gij moest u schamen! En u, Mr. Beets, kunt ook gerust zijn, want Ds. H. Hoeksema en zijne volgelingen zijn nog geen Anarchisten. Zoo laag zijn ze nog niet gevallen, maar ze hebben getoond bij het verlaten der kerk aan Eastern Avenue, wat soort van menschen ze zijn; zonder oproer en zonder tegenspraak hebben ze alles maar overgegeven. Want ze gelooven en houden nog vast aan Gods Woord en zijne beloften (natuurlijk er is altijd kaf onder het koren). Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt. Maar ik moet eindigen. Later nog wat meer, zoo de Heere wil.

Met dank voor de plaatsing,

M. MAAS.

1007 Sherman St.

Dear Editor:

I wish to call your attention to a serious error in respect to the content of the article "Polygamy in Old Testament Times."

On page 216, the closing paragraph, a sentence reads, "This distinction is of value in the discussion of our subject, for we must be led astray . . . . . " It should read, "This discussion is of value in the discussion of our subject, for we must *not* be led astray . . . . . "

On page 214, the same article should read in the first paragraph, "*norm* and standard of judgment . . . . . ," instead of "*form* and standard of judgment . . . . . "

Trusting you will place this correction, I remain

Fraternally yours,

R. J. DANHOF.

UIT DE DIEPTE

(Een oud-Duitsch Kerklied)

Gij Jezus! Toevlucht van mijn hart!
Mijn Lichtstar uit den Oosten!
Gij ziet mijn nacht. Gij kent mijn smart!
Gij kunt en zult mij troosten.
O maak mij stil
In Uwen wil.
En leer me in dood en leven
U heel mijn ziele geven!

Gij Jezus! Leven van mijn ziel!
Geef leven aan al de Uwen!
Gij Jezus! Rots van mijn gemoed!
O, zie mij tot U treden!
Besprenkel met Uw heilig bloed
Mijn zondige gebeden!
Draag Gij ze, o Zoon!
Naar 's Vaders troon.
En laat mijn geest'lijke ooren
Het Godlijk: "Amen!" hooren.

Uws Geestes lente luwen!
Doe, waar de winter nederviel,
Bescherm alom
Uw eigendom.
Dat Uw verlosten Boven
U eens voor eeuwig loven!

J. J. L. Ten Kate.

SCHEDULE OF SUPPLIES FOR JUNE, JULY AND AUGUST

	JUNE			JULY				AUGUST				
	13	20	27	4	11	18	25	1	8	15	22	29
Eastern	G.O. R.V. L.V. H.H.	H.H. C.H. H.H. H.H.	G.O. H.H. H.H. H.H.	H.H. R.V. H.H. H.H.	G.O. C.H. G.O. C.H.	H.H. R.V. H.H. H.H.	H.H. R.V. H.H. H.H.	G.O. H.H. H.H. H.H.	J.G. C.H. G.O. J.G.	Wm.V. R.V. Wm V. R.V.	C.H. R.V. G.O. J.G.	WmV. H.H. H.H. H.H.
Kalamazoo	H.D.	H.D.	H.D.	R.D.	H.D.	H.D.	R.D.	H.D.	H.D.	R.D.	H.D.	H.D.
Hope	G.O. G.O.	G.O. G.O.	R.V. G.O.	G.O. G.O.	L.V. G.O.	R.D. R.D.	G.O. G.O.	C.H. G.O.	A.G. C.H.	G.O. G.O.	G.O. G.O.	AdV. AdV.
Hull	BJD.	BJD.	BJD.	J.G.	BJD.	BJD.	BJD.	Vos	L.V.	H.H.	BJD.	BJD.
Doon	J.G.	J.D.	AdV.	AdV.	J.G.	Vos	Vos	L.V.	H.H.	L.V.	Vos	Vos
Sibley	AdV.	AdV.	J.G.	BJD.	AdV.	L.V.	L.V.		Vos	Vos	L.V.	L.V.
Byron Center	H.H. H.H.	R.D. R.D.	L.V. G.O.	C.H. G.O.	R.D. R.D.	AdV. R.V.	J.G. J.G.	WmV. WmV.	WmV. WmV.	J.G. J.G.	WmV. WmV.	C.H. WmV.
Waupun	A.G.	WmV.	WmV.	WmV.	WmV.	WmV.	H.D.	A.G.	R.V.	BJD.	H.H.	G.O.
Munster	WmV.	L.V.	C.H.	H.D.	Vos	G.O.	WmV.	J.G.	R.D.	A.G.	R.D.	R.V.
Hudsonville	C.H. Vos	R.V. G.O.	R.D. R.D.	A.G. A.G.	R.V. R.V.	C.H. R.D.	C.H. C.H.	R.D. R.D.	G.O. C.H.	AdV. C.H.	A.G. A.G.	R.D. R.D.
Grandville Ave.	Vos G.O. R.V.	Vos Vos R.V.	Vos Vos R.V.	Vos Vos R.V.	H.H. H.H. H.H.	J.G. J.G. J.G.	R.V. G.O. R.V.	BJD. BJD. BJD.	BJD. BJD. BJD.	H.D. H.D. H.D.	J.G. J.G. R.V.	J.G. J.G. C.H.

Changes to be made according to circumstances by personal arrangement where possible.

Key to Names—L. V. is L. Vermeer; R. V. is R. Veldman; H. D. is H. Danhof; BJD. is B. J. Danhof; R. D. is R. Danhof; Wm. V. is Wm. Verhil; J. G. is J. Griffioen; A. G. is A. Griffioen; C. H. is C. Hanko; Vos is G. Vos; G. O. is G. Ophof; H. H. is H. Hoeksema; AdV. is A. De Vries.